

III./2020

**Pridobivanje prijateljev za Boga:
Vesetje sodelovanja v Božjem poslanstvu**
Mark Finley

Pomožna snov za učitelje v sobotni šoli

Ljubljana 2020

1. ČEMU PRIČATI

Ključna besedila: Lk 15,1–7; Zef 3,17; Jn 7,37; 1 Tim 2,3–4; 2 Kor 5,14–15.

Splošni pregled

Globoko v Božjem srcu je hrepenenje po tem, da bi bili vsi ljudje rešeni v njegovo kraljestvo. Ničesar si za nas ne želi bolj, kakor da bi vsakdo osebno doživel veselje zveličanja in večno življenje z njim. Da bi nas rešil, je vključil vse nebeške sile. Jezus je prišel na svet razodet Očetovo neizmerno ljubezen do člo-veštva. Živel je popolno življenje, kakršno naj bi živeli mi, in na križ odnesel prekletstvo naših grehov, nato pa umrl smrti, s kakršno naj bi umrli mi.

Po Kristusu smo spoznali, kakšen je v resnici Oče. Ovrigel je mit o neljubečem Bogu. Pred tisočletji je Lucifer napačno pred-stavil Božji značaj. Jezus je prišel razodet resnico. Bog ni mašče-valen sodnik ali srdit tiran, temveč ljubeči Oče, ki si želi, da bi njegovi otroci čim prej prišli domov.

Bog je središče vsakršnega pričanja. Pri pričanju gre za naše sodelovanje v Božjem poslanstvu. Njegovo ljubezen oznanjamo drugim ter z življenjem in besedami razodevamo njegov milostljiv značaj. Kadar pričamo, doživimo največje možno veselje in postajamo vse bolj podobni Jezusu. Služenje izstrada sebičnost do smrti. Kolikor bolj širimo Božjo ljubezen, toliko bolj se večja naša ljubezen do Boga.

Razlaga

Ali si se kdaj vprašal, zakaj bi moral govoriti o svoji veri? Mar Bog ne dela vsega, kar lahko, da bi rešil ljudi brez mojega pričanja? Čemu potemtakem potrebuje naše pričanje? Ali lahko pričanje kakor koli pripomore k zveličanju posameznika?

Bog se razodeva na različne načine in ni omejen na naše pričanje. David je rekel: »Nebesa oznanjajo slavo mogočnega Boga in delo njegovih rok kaže nebesni oblok. Dan kliče dnevu vest o njem in noč poroča noči. Ni govora, ne besed, a vendar umejo njihov glas.« (Ps 19,1–3) Oblika, red in somernost vesolja razodevajo Boga – načrtovalca z neomejenim umom.

Sveti Duh v srcu vsakogar ustvari hrepenenje po tem, da bi spoznal Boga. Naše hrepenenje po večnosti je mogočen dokaz za Božji obstoj.

Tukaj so tudi izkušnje Božje previdnosti, ki smo jih doživeli in so nas napeljale k razmišljanju o resničnosti Božje bližine. Kadar koli smo deležni ljubezni ali nepričakovanega pri-jaznega dejanja, ko si tega ne zaslužimo, je to otipljivo razodetje Božjega značaja. Bog si stalno na najrazličnejše načine prizadeva, da bi nas pritegnil k sebi.

Če vse to drži, čemu bi morali pričati? Zakaj Bog ne opravi in dokonča svojega dela? Zakaj se ne umaknemo za korak in pusti-mo naravi, kakor pravi David, razglasiti Božjo slavo? Toda nara-va daje mešana sporočila. Čeprav razodeva neskončno in zaple-teno Božje stvarstvo, kaže tudi uničevanje in pustošenje s huri-kani, poplavami, gozdnimi požari, tajfuni in drugimi naravnimi nesrečami. Zaradi tega pa v trenutku umrejo tisoči. Kaj to pove o Bogu in velikem boju med dobrim in zlom? Narava razodeva dobro in zlo, vendar ne razkrije razloga za njun obstoj.

Tudi naše izkušnje z Božjo previdnostjo in notranje hrepe-nenje ne morejo dati zadovoljive razlage za obstoj dobrega in zla. Res je, da v vsakomer obstaja hrepenenje po Bogu, vendar je res tudi, da je naša narava padla in grešna, poleg tega pa doživljamo tudi notranje boje. Morda vemo, kaj je prav, vendar nimamo dovolj moči, da bi tako tudi ravnali. Podobno tudi dejanja Božje previdnosti razkrivajo, da je Bogu mar za nas, vendar doživljamo tudi mnogo stvari, ki nas spominjajo na to, da živimo na svetu, kjer sta navzoča dobro in zlo. Zatorej vprašanje o tem, zakaj na svetu obstajata dobro in zlo, še vedno ostaja. Kje je njun izvor in kakšna je usoda človeštva? Niti narava, niti dejanja Božje previdnosti, niti naše notranje hrepenenje ne morejo rešiti teh vprašanj tako učinkovito kakor naše pričanje drugim po Božji besedi.

Ne pričamo zato, da bi ljudem omogočili edino priložnost za zveličanje. Bog jih lahko reši na najrazličnejše načine brez naše pomoči. Razloga za pričanje sta dva.

Prvič, pričamo zato, ker se Kristusova ljubezen razliva iz našega srca na druge in si želimo, da bi ljudje dobili najboljšo možnost za zveličanje. Narava, dejanja Božje previdnosti in naše notranje hrepenenje niso najjasnejše razodetje Božjega značaja. So sicer dokaz njegovega obstoja, vendar njegovega ljubečega značaja ne razodevajo jasno. Najjasnejše razodetje Božjega znača-ja lahko najdemo v Kristusovem življenju, kakor je opisano v Svetem pismu. Oznanjevanje

Božje besede, proučevanje Svetih spisov z ljudmi in pojasnjevanje vélikih svetopisemskih resnic bo razkrilo, kdo je Bog, in ljudem omogočilo najboljšo priložnost za spoznavanje in razumevanje njegove ljubezni in resnice. V veselj-nem spopadu med dobrim in zlom daje Sveto pismo dokončne odgovore na vélika življenjska vprašanja.

Drugič, pričamo zato, ker vemo, da lahko s tem osrečimo Boga in duhovno rastemo. Kolikor bolj ljubimo Boga, toliko bolj bomo širili njegovo ljubezen. Kolikor bolj jo bomo širili, toliko bolj ga bomo ljubili. Kadar drugim oznanjamo Božjo besedo, smo tudi sami pritegnjeni k Bogu. Življenje spreminjajoča Beseda ne spreminja samo ljudi, s katerimi proučujemo Sveto pismo, marveč tudi nas.

Širiti Besedo

Lk 15 vsebuje tri prilike, ki razodevajo Božje srce. Te zimzele-ne prispodobe prikazujejo Boga, ki si goreče želi rešiti izgubljene. Je neutruden pastir, ki išče izgubljeno ovco, dokler je ne najde. Je zaskrbljena ženska, ki v hiši na kolenih išče izgubljen srebrnik svoje dote. Je zaskrbljeni Oče, ki neprestano gleda v daljavo, da bi morda zagledal izgubljenega sina vračati se domov. Ko je izgubljeno najdeno, nastopi čas veselja. Vsa nebesa se veselijo, ko člo-vek sprejme zveličanje, ki ga je Kristus omogočil na križu.

V priliki o izgubljeni ovci je Jezus izpostavil štiri pomembne točke. Prvič, Božja ljubezen išče izgubljenega. V Lk 15,4 beremo, da je pastir šel za izgubljeno ovco. Naš Bog je Bog, ki išče. Nad svojimi otroki ne obupa zlahka. Sledi jim tja, kamor gredo. Išče jih z neomajno ljubeznijo. Drugič, pastir išče izgubljeno ovco, dokler je ne najde. Božja ljubezen je vztrajna. Ne obupa zlahka. Boga ne moremo utruditi. Nikoli ne bo opustil iskanja. Če je pastir na Bližnjem vzhodu Jezusovega časa izgubil ovco, jo je moral najti in pripeljati k čredi, bodisi živo bodisi mrtvo, in s tem pokazati, da je naredil vse, kar je bilo v njegovi moči, da bi jo našel.

Tretjič, v pastirjevih očeh je bila dragocena prav vsaka ovca. Svojo čredo je poznal tako dobro, da je takoj opazil, če je katera od ovc manjkala. Kristus na nas ne gleda kot na množico brez-umnih ljudi, temveč kot na posameznike, ustvarjenje po njegovi podobi, ki jih je odrešil po svoji milosti.

In *zadnjič*: Ko je pastir našel izgubljeno ovco, je vzkliknil od veselja: »Radujte se z menoj!« (Lk 15,6) Dobri Pastir išče izgubljene

ovce, vztraja pri iskanju in se veseli, ko jih najde. Bog ni brezčuten, temveč se neizmerno veseli vsakič, ko je izgubljeno spet najdeno.

V svetu razočaranj in žalosti se Kristusovo srce veseli našega sodelovanja v delu pridobivanja ljudi zanj. Kadar naše srce utripa z Božjim in so naše misli eno z njegovimi – osredotočene na pričanje – njegovo srce napolnjuje nepopisna sreča.

Ponazoritev

Ali si že kdaj ure in ure iskal ustrezno darilo za ljubljeno osebo? Morda za rojstni dan, obletnico ali katero drugo posebno priložnost. Ko si končno našel darilo, ki si ga iskal, te je napolnilo vznemirjenje. Darilo je bilo primerno prav za to osebo in priložnost. Ko je končno napočil dan, je ta oseba odvila to posebno darilo in se zelo razveselila. Objela te je in se iz srca zahvalila.

Kdo je ob vsem tem doživljal večjo srečo? Ti ali prejemnik darila? Gotovo je oba napolnjevala sreča, vendar iz dajanja izhaja prav posebno zadovoljstvo. Nesebično obdarovanje nas s prejemnikom darila poveže na prav poseben način.

Kadar drugim povemo za najdragocenejši dar – Jezusa Kristusa – naše srce napolni radost. Globoko v sebi čutimo zadovoljstvo ob spoznanju, da večno spreminjamo življenje drugih. Kadar posameznik, kateremu smo oznanili Kristusa, sprejme sveto-pisemsko resnico, smo dobili prijatelja za večnost. Nobeno veselje ni večje od tega. Duh preroštva pravi: »Duh nesebičnega dela za druge daje značaju globino, trdnost in Kristusovo lepoto ter nam prinaša mir in srečo.« /Ellen G. White, *Pot h Kristusu*, str. 95/ Večna resnica je, da je »veliko bolje dati kakor vzeti«. (Apd 20,35)

Uporaba

Razmisli, kdo je v tvojem krogu vpliva dovzetan za Jezusa. Morda je to sin ali hči, mož ali žena, sodelavec, sosed ali prijatelj. Prosi Boga, naj ti da priložnost, da pogovor s to osebo napelješ v duhovno smer. Ne misli, da moraš sam ustvariti priložnost, če se ta ne pojavi. To je Božje delo. Nismo mi tisti, ki ustvarjamo priložnosti, temveč Bog. Mi smo zgolj pozorni na priložnosti, ki jih daje, in stalno sodelujemo z njim, da bi lahko stopili skozi vrata, kadar nam jih odpre.

Ljudje so bolj odprti za duhovno ob življenjskih prelomnicah. Morda prestajajo težke čase: zboleli so za resno boleznijo, njihovi odnosi so uničeni, spopadajo se z brezposelnostjo ali pa so postavljeni pred težavno odločitev. Vsako takšno razpotje je priložnost za osebno pričanje o Božji zvestobi in njegovih obljubah, zapisanih v Svetem pismu. Prijatelja lahko vprašamo tudi, ali lahko na kratko molimo zanj. Zapomnite si, da za Boga pridobivamo prijatelje, ne sovražnikov. Najprej se z osebo sprijateljimo, nato naš prijatelj postane prijatelj krščanstva in nato prijatelj adventistov. Naš cilj je pridobivanje prijateljev za Boga. Dovolimo Bogu, da jih vodi po poti odkrivanja globljih resnic njegove Besede.

2. MOČ OSEBNEGA PRIČANJA

Ključna besedila: Mr 5,1–20; 16,1–11; Apd 4,1–20; 26,1–32.

Splošni pregled

Osebno pričanje ima nenavadno moč. Ko posameznik sprejme Kristusa in se njegovo življenje dramatično spremeni, ljudje to opazijo. Vendar ni vsako spreobrnjenje nenadno in takojšnje. Poročila o narkomanih, ki so sprejeli Kristusa, o alkoholikih, ki so se spremenili po Božji milosti, o sebičnih materialističnih vodjih velikih korporacij, ki jih je spremenila Božja ljubezen, ali o spreobrnjenih uporniških najstnikih so gotovo navdušujoča, vendar niso edini primeri spreobrnjenj.

Včasih – morda celo pogosteje kakor se nam zdi – Sveti Duh nežno in postopoma deluje na srce. Tudi ljudje, ki so odrasli v pobožnih krščanskih domovih, imajo dragoceno izkušnjo. Morda se niso nikoli zares uprli Kristusu, vendar mu niso bili niti popolnoma predani. V življenju so začutili delovanje Svetega Duha, kar jih je prepričalo, da so se popolnoma izročili Bogu. Njihovo pričanje je prav tako mogočno kakor bolj dramatične in pretresljive izkušnje spreobrnjenja. Prav nihče se ne rodi kristjan. Prerok Jeremija je iskreno rekel: »Varljivo je srce nad vse in hudo po-pačeno: kdo ga more doumeti?« (Jer 17,9) Apostol Pavel dodaja: »Vsi so se pregrešili ter nimajo Božje slave.« (Rim 3,23)

Ker smo prav vsi grešili in nimamo Božje slave, je vsem potrebna njegova milost. Spreobrnjenje ni samo za izbrance, temveč za vse ljudi. Prav zaradi tega pa ima vsakdo svojo izkušnjo spreobrnjenja. Tvoja izkušnja ni moja, moja pa ni takšna kakor tvoja, vendar ima vsak, ki ga je odrešila Božja milost in očarala njegova ljubezen, osebno pričanje, ki ga lahko pove svetu.

Razlaga

Kdo je bil prvi misijonar, ki ga je Jezus poslal oznanjat? Ali je to bil Peter ali pa morda Jakob in Janez? Mogoče Tomaž, Filip ali kateri drug učenec? Odgovor vas bo morda presenetil: nihče od zgoraj naštetih.

Prvi misijonar, ki ga je Kristus pooblastil za oznanjevanje, je bil, preden ga je spremenila Jezusova milost, obseden z demoni. Ta nenavadna priča je imela mogočen vpliv na Deseteromestje – deset mest, ki so ležala na vzhodni obali Galilejskega jezera. Ta človek je bil

leta obseden z demoni in je ustrašoval ter strašil prebivalce tega območja. Globoko v srcu pa je hrepenel po boljšem življenju. Tega hrepenenja niso mogli zadušiti niti vsi peklen-ski demoni.

Čeprav so tega moža zaslužjevale demonske sile, pa poročilo pravi: »Ko pa ugleda Jezusa od daleč, priteče ter se mu prikloni.« (Mr 5,6) Iz Svetega pisma izvemo, da ga je mučila in obsedla »legija« demonov. Legija je bila »največja enota rimske vojske. ... V polni moči je štela približno 6.000 vojakov.« /*Archeological Study Bible*, (Grand Rapids, MI: Zondervan Publishers, 2005), str. 1633/ V Novi zavezi predstavlja »legija« veliko in mogočno število. Jezus nikdar ni izgubil bitke z demonskimi silami, ne glede na to, koliko jih je bilo. Kristus je naš vsemogočni, zmago-slavni Gospod. Demoni se lahko skrijejo pred njegovo veličastno močjo.

Jezusova služba je vedno celostna. Po obsedenčevi odrešitvi so ga ljudje videli, »da sedi in je oblečen in pameten«. (Mr 5,15) Kje je dobil oblačila? Mogoče so mu učenci dali svoja vrhnja oblačila. Sedaj je sedel pri Jezusovih nogah, pozorno poslušal vsako njegovo besedo in zavzeto sprejemal duhovne resnice. Postal je telesno, duševno, čustveno in duhovno celovit človek. Njegova edina želja je bila hoditi za Jezusom; želel si je postati njegov učenec.

Evangelist Marko poroča, da je bivši obsedenec moledoval Jezusa, naj mu dovoli stopiti v čoln in potovati z njim. (Mr 5,18) Beseda »moledovati« izraža globoko hrepenenje in jo lahko pre-vedemo tudi z besedami »rotiti« in »močno prositi«. To izraža izredno veliko prošnjo, pri čemer so vpletena močna čustva.

Jezusov odgovor pa je enako presenetljiv kakor obsedenčevo spreobrnjenje. Jezus je vedel, da lahko spreobrnjeni in spreme-njeni obsedenec v tem kraju naredi več kakor on in učenci. Na tem poganskem območju je bilo veliko predsodkov o Kristusu; vendar pa bodo meščani pripravljani prisluhniti enemu izmed svojih ljudi, še posebej človeku s takšnim slovesom, kakršnega je imel obsedenec. To jih bo pripravilo na naslednje srečanje s Kristusom.

Zato je ozdravljenemu obsedencu rekel: »Pojdi na svoj dom k svojcem in oznani jim, koliko ti je storil Gospod in kako se te je usmilil.« (Mr 5,19) Moški se je nemudoma odzval. »Odide in začne oznanjevati po Deseteromestju, koliko mu je storil Jezus, in vsi so se

čudili.« (Mr 5,20) Beseda »oznanjati« je prevod grške besede *kerusso*, ki bi jo lahko prevedli tudi z glagoli »naznanje-vati« ali »razglašati«. V kratkem času, ki ga je obsedenec preživel z Jezusom, se je njegovo življenje korenito spremenilo; imel je izkušnjo, ki jo je lahko povedal drugim. Lahko si samo pred-stavljamo, kako je njegovo pričanje učinkovalo na tisoče meščanov Geraške dežele. Ko se je Jezus čez devet oziroma deset mesecev vrnil tja, so bili prebivalci te večinoma poganske pokrajine pripravljani na njegov sprejem. (Glej *Hrepenenje vekov*, 1994, str. 245-246; *Jezusovo življenje*, 2011, str. 245-246; *Jezusovo življenje*, 2020, str. 293-295)

V tem dogodku je večna resnica, ki je ne smemo spregledati. Ne sme je zasenčiti čudežno, senzacionalno in nekakšno drama-tično spreobrnjenje obsedence, čeprav je tudi to pomembno. Kristus si želi uporabiti vse, ki pridejo k njemu. Obsedenec ni imel priložnosti vsak dan preživljati z Jezusom kakor učenci. Prav tako ni imel priložnosti poslušati njegovih pridig ali biti priča njegovim čudežem. Kljub temu pa je imel nepogrešljivo sestavino za pričanje – svoje spremenjeno življenje. Imel je osebno spoznanje o živem Kristusu, njegovo srce pa je napolnjevala ljubezen do Gospodarja. To je bistvo novozaveznega pričanja. Duh preroštva pravi: »Naše priznanje njegove zvestobe je sredstvo, ki so ga nebesa izbrala za razodevanje Kristusa svetu. Spoznati moramo njegovo milost tako, kakor so jo oznanjali sveti ljudje v starih časih. Toda najučinkovitejše je pričevanje naše osebne izkušnje. Priče za Boga smo, če v sebi razodevamo delovanje božanske moči.« /Ellen G. White, *Hrepenenje vekov*, 1994, str. 249; *Jezusovo življenje*, 2011, str. 249; *Jezusovo življenje*, 2020, str. 299/ Novozavezni verniki so z edinstvenostjo svoje osebnosti pričali o Kristusu. Vsakdo je Kristusa doživel drugače, kar jim je omogočilo, da so na poseben način oznanjali ljubljene Kristusa.

V nauku od ponedeljka – »Oznanjevati križanega Kristusa« – smo brali, kako sta dve Mariji ob Jezusovem grobu doživeli spremenjenje. Jezusa sta nazadnje videli takrat, ko je bilo njegovo okrvavljeno telo sneto s križa. Pomisli, kakšen brezup sta čutili takrat! Zadnjih nekaj dni je bilo izredno težkih. Zdaj pa sta s plašnim srcem, negotovi glede prihodnosti, hodili h grobu in se spraševali, kako bosta prišli mimo

rimskih stražnikov ter kdo bo odvalil kamen, da bosta lahko šli v grobnico pomazilit Kristusovo truplo.

Na njuno presenečenje je bil grob prazen. Kristus je živ! Angel jima je rekel: »Vstal je. ... Pojdite hitro in povejte njegovim učencem.« (Mt 28,6–7) Poročilo pravi: »Naglo zapuste grob s strahom in velikim veseljem in teko, da sporoče njegovim učencem.« (Mt 28,8) Ko sta hiteli k učencem, sta srečali vstalega Gospoda. Rekel jima je: »Pozdravljene! ... Pojdite, sporočite mojim bratom, naj gredo v Galilejo, in tam me bodo videli.« (Mt 28,9–10) Dobro novico je treba povedati naprej. Srce, ki je napolnjeno z Jezusovo milostjo in očarano z njegovo ljubeznijo, ne bo moglo ostati tiho.

V Novi zavezi vedno znova naletimo na temo pričanja. Deja-nja apostolov so dejanja pričanja. Apostoli so pričali o Kristusu, katerega so poznali in osebno doživeli. Ali je možno biti lažniva priča? Zamislite si, da ste poklicani na sodišče pričat o katerem dogodku ali zločinu. Predpostavimo, da sami niste bili priča zločinu. Zgodbo ste si izmislili, da bi pomagali prijatelju. Morda boste za laž obsojeni na zaporno kazen. Sodnik in porota upošte-vata samo tiste priče, ki so bile osebno navzoče pri dogodku. Želita si pristnih prič, ne pa sleparjev.

Samo iskreno in pristno krščanstvo lahko pritegne pozornost tega rodu. Če nismo osebno in resnično doživeli Jezusa, bo naše pričanje naletelo na gluha ušesa. Kristusa ne moremo oznanjati, če ga ne poznamo.

Novozavezni verniki so oznanjevali Kristusa, ki so ga pozna-li. V Petrovih in Janezovih besedah odmeva glas spreobrnjenega srca: »Ne moreva namreč, da ne bi govorila tega, kar sva videla in slišala.« (Apd 4,20) Pred Jezusovim križanjem je bil Peter neodločen, a kljub temu samozavesten učenec. Kristusovo križa-nje in vstajenje pa sta ga spremenila. Janez je bil pred križanjem eden od »sinov groma«. To ni vzdevek, s katerim bi poimenovali ponižnega, prijaznega ali plahega človeka. Kristusovo križanje in vstajenje pa sta spremenila tudi Janeza. Niti Peter niti Janez nista mogla ostati tiho. Spremenila ju je Kristusova milost, zato sta želela oznaniti, kar sta doživela.

V središču pričanja nismo mi niti to, kako slabi smo bili, preden smo spoznali Jezusa, niti kako dobri smo zdaj, ko ga poznamo. V središču pričanja so Jezus, njegova ljubezen, milost, usmiljenje,

odpuščanje in večna zveličavna moč. Apostol Pavel se ni nikdar naveličal pričati o tem, kar je Kristus naredil zanj, vendar se obenem tudi ni osredotočal izključno na to, kako slab je bil pred tem. Namesto tega se je osredotočil na Božjo dobroto. V razredu obnovite dogodke iz Apd 26,1–28. Pavel je svoje pričanje razdelil na tri dele: življenje, preden je spoznal Kristusa; kako ga je spoznal; življenje po tem, ko ga je spoznal.

Uporaba

Zamisli si, da imaš na voljo samo nekaj minut časa, da se pogovoriš s prijateljem, ki si želi spoznati Kristusa. Kako bi v treh minutah pričal prijatelju, ki si prizadeva verovati? Katere namige najdemo v Pavlovem pričanju, zapisanem v Apd 26? Kako ti je lahko primer Pavlovega pričanja v pomoč pri tvojem pričanju? Katero vlogo so v njegovem pričanju imeli starozavezni Spisi?

Pod vsakim vprašanjem zapiši eno poved:

- a) Kakšno je bilo tvoje življenje, preden si srečal Kristusa?
- b) Kdaj si ga srečal?
- c) Katere spremembe je Kristus naredil v tvojem življenju?

Če si odraščal v krščanskem domu, razmisli, na kateri točki v življenju si zavestno sprejel Jezusa za svojega Gospoda in Zveli-čarja. Opiši, kdaj in kako si spoznal, da Bog mogočno deluje v tvojem življenju.

3. VIDETI LJUDI Z JEZUSOVIMI OČMI

Ključna besedila: Mr 8,22–26; Jn 4,3–34; Apd 26 do 28.

Splošni pregled

Tema tega tedna se osredotoča na pomembnost osebnega pričanja. Jezus je v ljudeh videl to, kar bi lahko postali, ne pa samo tega, kar so bili. Videl je njihovo zmožnost za Božje kraljestvo. V njih je opazil božansko hrepenenje po tem, da spoznajo Boga.

Ko na ljudi gledamo z Jezusovimi očmi, v vsakem človeku, ki ga srečamo, vidimo posameznika, ki lahko postane njegov sledi-lec, saj je ustvarjen po njegovi podobi. Ne glede na okoliščine, ljudje hrepenijo po tem, da bi ga spoznali. To opazimo pri Sama-rijanki, etiopskem evnuhu, razbojniku na križu, rimskem stotniku in mnogih drugih novozaveznih iskalcih. Brez Kristusa je v srcu praznina.

Ko prepoznamo to večno resnico, bomo na ljudi začeli gledati z novimi očmi. Ljudje morda ne vedo, da je v njih praznina, ki jo lahko zapolni samo Bog. Čeprav imajo potrebe, ki so opazne zunaj, je v njih tudi notranje hrepenenje po Bogu – skrita lakota duše. Ljudje enaindvajsetega stoletja so lačni znanja o Bogu.

Božji načrt je, da vsakdo od nas prepozna in izkoristi priložnosti okoli sebe ter prijatelje pripelje k Jezusu. Mnogi ne bodo nikoli prišli, če jih mi ne bomo vodili k njemu. Eden od največjih mitov je, da se ljudje ne zanimajo za duhovne stvari. Če verjamemo, da ljudje nimajo zanimanja, ga ne bomo opazili niti tam, kjer obstaja. Jezus je v ljudeh videl prebivalce svojega kraljestva, oni pa so se odzvali na to, kar je veroval o njih.

Razlaga

Jezus ozdravi slepega Betsajdčana

Kristusovo ozdravljenje slepega moškega v Betsajdi ima poseben pomen za naše pričanje. Pomembno je upoštevati kraj ozdravitve. Betsajda naj bi ležala na severni obali Galilejskega jezera. Učenjaki si niso enotni, kje natanko je bil ta kraj. To mesto se v evangelijih pogosto omenja skupaj z Jeruzalemom in Kafar-naumom. Jezus je prav tukaj povabil Filipa, Petra in Andreja, naj postanejo njegovi učenci.

Poleg tega da je Jezus do slepega čutil globoko sočutje, je učence želel naučiti globljega duhovnega nauka. Hotel je, da opa-zijo, da so vsepovsod okoli njih ljudje v potrebi, ki bi bili dovzetni za evangelij, če bi bile najprej zadovoljene njihove telesne potrebe. Takšni ljudje so živeli tudi v Betsajdi.

Obstajajo pomembni razlogi za to, zakaj je Jezus slepega ozdravil v dveh korakih. Ta ozdravitev je edina v evangelijih, pri kateri Jezus človeka ni ozdravil v trenutku. Zato vsebuje pomem-ben nauk, ki ga druge ozdravitve nimajo. Prvič, čudež je bil izraz Jezusovega sočutja. Ali ste sploh kdaj iz temne sobe stopili na svetlobo? Za trenutek vas je bleščeča svetloba oslepila. Oči potre-bujejo čas, da se navadijo na svetlobo, če ste bili prej v temi. Če bi bili slepi, bi vas nenadna močna svetloba še huje prizadela. Jezus je slepca ozdravil v dveh korakih zato, da bi se njegove oči postopoma privadile na svetlobo. On je usmiljen. Razume naše stanje in ljubeče skrbi za naše potrebe.

Ko prijateljem podajamo svetlobo Božje resnice, je prav, da imamo v mislih, da je »pravičnikova pot kakor luč zore, ki sveti bolj in bolj do polnega dne«. (Prg 4,18) Kakor sonce ob svojem vzhodu postopoma prežene temo, tako tudi luč Božje resnice postopoma razsvetli naš um, vse dokler ne hodimo v popolni svet-lobi. Svetloba nas lahko oslepi, pa tudi razsvetli. Jezus je razumel to načelo, zato je učencem z dvostopenjskim zdravljenjem slepega dal nazoren primer tega, kako predstaviti resnico.

Morda je Jezus sledilcem želel razodeti tudi to, da je vsako-mur potreben še en dotik. Pogosto smo delno slepi. Ljudi okoli sebe zaznavamo kot »drevesa, ki hodijo okoli«. Ko pa Sveti Duh povzroči, da z naših oči padejo luskinе, bomo ljudi okoli sebe videli veliko jasneje kakor prej.

V Mr 8,25 piše: »Potem mu zopet položi roke na oči, in on vidi razločno, in je ozdravel in videl bistro vse.« Grška beseda, prevedena z »razločno«, je *delaugos*, kar bi lahko še bolje povedali z besedami »sijoče« ali »v polni luči«. Ko Kristus ozdravi našo duhovno slepoto, ljudi vidimo tako, kakor jih vidi Kristus – v polni luči njegove ljubezni.

Jezus priča Samarijanki

Najkrajša pot med Jeruzalemom in Galilejo je vodila skozi Samarijo. Zaradi sovražnosti med Judi in Samarijani so se Judje tej poti

izognili. Po navadi so ubrali daljšo pot skozi Jordansko dolino. V Jn 4,4 piše, da je Jezus »moral ... iti skozi Samarijo«. V zemljepisnem smislu mu ni bilo treba iti skozi to mesto, saj bi v Galilejo lahko prišel po drugi poti. Jezus je imel pomemben opravke pri vodnjaku, kar bo prineslo večne spremembe.

Jezus si je želel zrušiti zid predsodkov med Judi in Samarijani. Njegov namen je bil učencem razodeti, da so Samarijani dovzetni za evangelij. Na zaskrbljeno Samarijanko je gledal z očmi božanskega sočutja. Opazil je, da je k vodnjaku prišla opoldne, ob najhujši vročini, kar je bila neobičajna ura za zajema-nje vode. Vaške ženske so k vodnjaku prihajale zjutraj, se družile in pogovarjale ter zajele vodo za tisti dan. Očitno se je ta ženska želela izogniti temu, da bi bila tarča opravljanja, če bi k vodnjaku prišla istočasno kakor druge ženske.

Morda jo je bilo sram. Zaradi svojega načina življenja se je umikala družbi. Ker je bila na slabem glasu, se je, kolikor se je dalo, izogibala ljudem. Želela si je hitro zajeti dnevno količino vode in se čim prej vrniti domov. Bila je presenečena, ko je ob vodnjaku zagledala tujca – galilejskega Juda. Še bolj pa jo je presenetilo, da jo je ogovoril. Judje niso želeli imeti opravka s Samarijani. Ko jo je Jezus prosil za uslugo, ga ni mogla zavriniti. V pustih, puščavnih krajih Bližnjega in Srednjega vzhoda še danes verjamejo, da je voda Božji dar. Utrujenemu popotniku odreči kozarec vode bi pomenilo užaliti Vsemogočnega.

Jezus je nežno in skoraj neopazno zrušil ovire med njima, pridobil njeno zaupanje in nato neposredno ogovoril njeno hrepenenje po večnem življenju in svobodi od krivde. Najprej je opazila, da je tujec pravičen človek, nato pa prepoznala, da je več kakor samo verski učitelj – gotovo je Božji prerok. Ko je Sveti Duh prebudil božanske vzgibe njenega srca, je začutila, da je Jezus morda Mesija. (Jn 4,11.15.19.26)

Vznemirjena je pozabila, čemu je prišla k vodnjaku. Odložila je posodo za zajemanje vode in stekla oznanit, kar je pravkar doživela. Njeno pričanje je celotnemu področju prineslo duhovno oživitev. (Jn 4,39–41) Ko so se učenci vrnili s hrano, jim je Jezus povedal pomembno božansko spoznanje: Samarijani so odprti in dovzetni za evangelij. Učencem se je to zdelo skoraj neverjetno. Nauk, ki jim ga je podal Kristus, velja za vse rodove. Bog deluje na nepričakovanih krajih. Imejte oči odprte in videli boste, kako Sveti Duh deluje v življenju ljudi,

za katere ne bi pričakovali, da bodo sploh kdaj sprejeli evangelij. (Jn 4,35–38)

Ponazoritev: Obiranje borovnic in pridobivanje ljudi

Neko noč je Ellen G. White sanjala o obiranju borovnic in pridobivanju ljudi. S skupino mladih je šla obirat borovnice. Na vprežni voz so naložili pripomočke in se odpravili proti kraju, kjer je bilo veliko borovničevih grmičkov. Obstaja veliko vrst borovnic, med njimi tudi ameriška borovnica. Ta vrsta je bodisi modre bodisi rdeče barve, obe pa sta zelo okusni. Poleg tega so tudi zdrave, saj vsebujejo antioksidante. Ko so se ustavili, je Ellen blizu voza opazila grmičke, polne borovnic, in jih začela obirati. Kmalu je napolnila dve vedri. Drugi mladi so se razpršili in se pozneje vrnili s praznimi vedri. Opomnila jih je, da jim ne bi bilo treba iti tako daleč, saj je bilo čisto blizu voza veliko borovnic, le bolje bi morali pogledati.

Uporaba

Začni tam, kjer si

Jezus je učencem naročil, naj začnejo oznanjati tam, kjer so. Ni boljšega kraja za začetek kakor kraj, na katerem si. Učenci so evangelij najprej oznanili v Jeruzalemu, Judeji in Samariji ter šele nato do skrajnih koncev sveta. Vsepovsod okoli nas so ljudje, ki iščejo mir in namen, ki ju lahko da samo Kristus. On nas vabi, naj začnemo širiti njegovo ljubezen v svojih družinah, soseski, na delovnem mestu in v družbi, ki ji pripadamo.

Andrej je začel v svoji družini – evangelij je oznanil bratu Petru. Ob neki drugi priložnosti se je sprijateljil z dečkom. Zaradi tega prijateljstva je bil deček pripravljen Jezusu dati svoje kosilo. V Jezusovih rokah malo postane veliko in pomembno. Vedno je začel s tem, kar je imel. Na galilejskih gričih je nahranil pet tisoč ljudi s samo petimi hlebci kruha in dvema ribama. Andrej ni bil tako družaben kakor Peter. Poleg tega ni imel lastnosti vodje, vendar je bil človek, ki je ljudi seznanil z Jezusom. Kadar v Sve-tem pismu beremo o njem, bomo opazili, da vsakič koga seznanja z Jezusom.

Evangeliji so polni primerov, ko je Jezus Božjo ljubezen izkazal eni osebi naenkrat. Učenik postave, rimski pobiralec davkov,

Kananičanka, judovski verski vodja in mlad razbojnik so doživeli njegov dotik ljubezni in bili spremenjeni po delovanju njegove milosti.

Razmisli, komu lahko v svojem krogu vpliva izkažeš Božjo ljubezen. Kateri družinski član ali prijatelj je morda najbolj dojemljiv? Začni tam. Prosi Boga, naj ti pokaže, kdo ga išče. Morda boš presenečen nad priložnostmi, ki ti jih bo dal Bog za oznanjevanje njegove ljubezni ljudem, za katere nisi niti pomislil, da so odprti in dovzetni za Boga.

4. MOČ MOLITVE: POSREDOVANJE ZA DRUGE

Ključna besedila: 1 Jn 5,14–16; Raz 12,17; Heb 7,25;
Dan 10,10–14.

Splošni pregled

Posredniška molitev je mogočno orožje v velikem boju med dobrim in zlom. (Raz 12,7–9; 2 Kor 10,4–5) Molitev ni pobožna plehkost, ki povzroči, da se dobro počutimo. Duh preroštva pravi, da gre za »odpiranje srca Bogu kot prijatelju«. /Ellen G. White, 2006: *Pot h Kristusu*, str. 110/ Molitev pomeni, da z Bogom delimo svoje veselje in žalost, boje in zmage, sanje in razočaranja. V molitvi se globlje povežemo z Bogom. S posredniško molitvijo se vključimo v duhovni spopad in moledujemo Vsemogočnega za zveličanje ljudi, za katere nam je mar.

Bog dela vse, kar lahko, da bi ljudi dosegel brez naših molitev, vendar zaradi usmiljenja nikoli ne bo zlorabil naše svobodne izbire. Ker v boju med dobrim in zlom obstajajo osnovna pravila, so naše molitve pomembne. Eden od večnih zakonov veselja je, da je Bog vsakemu človeku dal svobodo izbire. Démoni nas ne morejo prisiliti h grehu, prav tako nas nebeški angeli nikdar ne bodo silili delati, kar je pravilno. Bog se je prostovoljno omejil z našimi izbirami. Da bi nas spodbudil k služenju, ne uporablja sile.

Kadar molimo za koga, postane naše srce dovzetno za božanski vpliv. Bog nam da modrost in sposobnosti, da bi dosegli to osebo. Poleg tega naše molitve Bogu omogočijo mogočnejše delovanje v življenju ljudi, za katere molimo. Bog spoštuje našo svobodno izbire. S svojim Duhom deluje po nas pri pridobivanju ljudi za njegovo kraljestvo. Zaradi teh ljudi pošilja nebeške sile. Z našimi molitvami Bog mogočno vpliva na druge, da bi prejeli večno življenje.

Razlaga

Eden od najosupljivejših svetopisemskih odlomkov, ki govorijo o posredniški molitvi, je v 1 Jn 5,14–16. To besedilo se začne z zagotovilom, da Bog sliši naše molitve: »To je trdno zaupanje, ki jo imamo do njega, da nas sliši, če kaj prosimo po njegovi volji.« (1 Jn 5,14) Beseda »zaupnost« pomeni močno zagotovilo. Iz nje je razbrati gotovost. Ta je nasprotje dvoma in negotovosti. Ali opazite, da naša

gotovost ne sloni na molitvi, temveč na Bogu, ki odgovarja nanje? Božja obljuba, da bo odgovoril na naše prošnje, ni brezpogojna. Kadar se naša volja združi z Božjo in postane eno z njegovo, smo lahko popolnoma prepričani, da nas bo uslišal. Božja volja je, da nam odpusti grehe. Njegova volja je dati nam zmago nad zlom. Njegova volja je dati nam dar zveličanja in pripeljati ljudi, za katere molimo, k spoznanju njegove Besede.

Po veri smo prepričani, da so Božje obljube resnične in da bo odgovoril na naše molitve. Verujemo, da za zveličanje ljudi, za katere molimo, deluje na načine, ki jih ne moremo videti ali popolnoma razumeti. 1 Jn 5,16 je eno od najjasnejših svetopisemskih besedil o tem, kaj se dogaja, kadar molimo. Zavesa se odgrne in za trenutek ujamemo pogled na to, kako Bog deluje po naših molitvah. »Če kdo vidi, da njegov brat greši, a ne z grehom, ki je za smrt, naj prosi zanj in dal mu bo življenje, seveda tistim, ki ne grešijo z grehom, ki je za smrt.« Janez tukaj omenja dve vrsti greha: greh, ki vodi v smrt, in grehe, ki ne vodijo v pogubo.

Mnogi svetopisemski učenjaki greh, ki vodi v smrt, razumejo kot neodpustljiv. Janez nas tukaj ne spodbuja, naj molimo za ta greh, temveč za posameznike, ki niso zagrešili neodpustljivega greha. Ko Boga prosimo, da jih reši, nam bo dal »življenje, seveda tistim, ki ne grešijo z grehom, ki je za smrt«.

Kaj sploh pomeni, da Bog človeku, ki moli, da življenje za druge? Adventistična razlaga pravi: »Kristus bo dal kristjanu, ki moli, življenje, da ga oznanj grešnikom, ki niso usodno zakrknili svojega srca. ... Brez Zveličarja kristjani nimajo moči. Kristus je torej tisti, ki daje življenje, čeprav je lahko posredniška molitev sredstvo, po katerem je to življenje zagotovljeno.« /*The SDA Bible Commentary VII*, str. 678/ Naše molitve tako postanejo struga, po kateri Božje življenje teče v srce, ki hrepeni po zveliča nju.

Pod navdihom Svetega Duha je Ellen G. White v dveh izjemnih povedih razodela učinkovitost posredniške molitve: »Del Božjega načrta je, da nam kot odgovor na molitev vere da to, česar nam ne bi dal, če ga ne bi prosili.« /*Veliki spopad med Kristusom in Satanom*, str. 336; *Veliki med Kristusom in Satanom*, str.380/ »Angeli služabniki čakajo pred prestolom, da takoj delujejo, ko jim Kristus ukaže, naj odgovorijo na

vsako molitev, izrečeno z iskreno, živo vero.« /*Selected Messages II*, str. 337/

Ko se naše molitve dvigujejo k Božjemu prestolu, Jezus ukaže angelom, naj gredo na zemljo. Podeli jim moč za spopad s peklenškimi silami, ki se bojujejo za um ljudi, za katere posredujemo. Posameznik lahko svobodno izbere bodisi Kristusa bodisi Satana. Naše molitve ne prisilijo ali manipulirajo njihove volje, temveč posamezniku zagotovijo najboljšo priložnost za to, da jasno vidi sporna vprašanja in se odloči za večno življenje.

Jezusovo molitveno življenje

Evangeliji dokaj podrobno opisujejo Jezusovo molitveno življenje. Eden od vidikov Jezusovega življenja na zemlji, ki je še posebej viden, je čas, ki ga je preživel na samem z Bogom v molitvi. Luka je to opisal tako: »On se je umikal v puščavo kraje in je tam molil.« (Lk 5,16) V 9. poglavju dodaja: »Ko je na samem molil.« (Lk 9,18) Matej je opisal trenutke, ko se je Jezus umaknil od množice, da bi molil, tudi takrat, ko je prestajal najhujšo preizkušnjo. Usoda sveta je visela na nitki. Jezus je v Getsemaniju Boga prosil za moč, s katero se bo lahko spoprijel z veliko preizkušnjo, ki je bila pred njim. (Mt 26,36–39)

Evangelij po Marku se začne z natančnim opisom Jezusovega molitvenega življenja. Po naporni soboti v Kafarnaumu je Jezus zjutraj, ko je še tema bila, vstal, se odpravil ven na samotni kraj in tam molil. (Mr 1,35) V povezavi z Jezusovim molitvenim življenjem lahko izpostavimo tri stvari. Prvič, Jezus je imel čas za molitev. Pogosto je zgodaj vstal, da bi lahko v tišini preživel čas na samem z Bogom. Drugič, imel je kraj, kjer je molil. Jezus je imel priljubljene kraje, kjer se je pogovarjal z Očetom. Na teh mestih ni bilo živahne množice, ki je tako pogosto pritiskala nanj. Tretjič, Jezusove skrivne molitve niso bile vedno tihe. V Evangeliju po Mateju je trikrat zapisano, da je Jezus v Getsemaniju padel na svoj obraz in »molil«. (Mt 26,39.42.44) V Pismu Hebrejcem beremo, da je Jezus »prinaša prošnje in molitve s silnim vpitjem in s solzami k onemu, ki ga je mogel oteiti iz smrti, in je bil uslišan zavoljo svoje vdanosti Bogu«. (Heb 5,7)

Ob neki priložnosti so učenci slišali Kristusa moliti in bili tako ganjeni, da so ga prosili, naj jih nauči moliti. (Lk 11,1) Duh preroštva pravi: »Naučite se moliti glasno tam, kjer vas lahko sliši edino Bog.«

/Ellen G. White, *Naš vzvišeni poklic*, 4. maj/ Nekateri se bojijo glasno moliti, ker jih je strah, da bo Satan slišal, za kaj molijo. Sklepajo, da je bolje moliti tiho, ker Satan ne more brati misli. Moliti v svojih mislih je gotovo primerno, vendar se ob tem pojavi težava – naše misli začnejo uhajati.

Kadar molimo na glas, smo bolj osredotočeni. Naše molitveno življenje bo bolj smiselno, če bomo Bogu srce izlili v glasni molitvi, takrat kadar imamo čas za molitev in smo na svojem molitvenem kraju. Ne bi nas smelo skrbeti, da Satan sliši naše molitve, ker »vsa Satanova vojska trepeti ob zvoku goreče molitve«. /Ellen G. White, *Testimonies for the Church I*, str. 346; *Sporočila mladim*, str. 45/

Kadar goreče molimo za druge, se naše molitve združijo s Kristusovimi – z molitvami našega mogočnega Posrednika pred Božjim prestolom. Kristus takoj pošlje vse nebeške sile, da bi vplivale na tiste, za katere molimo. Jezus je poimensko molil za Petra. Prosil je, da bi Peter doživel globoko spreobrnjenje. Njegove molitve so bile uslišane in Peter je na petdesetnico postal mogočen pridigar.

Apostol Pavel je molil za vernike v Efezu, Kolosah in Filipih. Pogosto je poimensko molil tudi za sodelavce pri širjenju evange-lija. Ker so bili ti ljudje med molitvijo v njegovem srcu, je molil zanje. Tako kakor Jezus je tudi apostol Pavel posredoval za te, s katerimi je delal in za katere se je trudil.

Eden največjih ljudi Stare zaveze je Daniel. Njegova posredniška molitev za Izraela je zapisana v Dan 9 in 10. Njegove iskrene molitve so današnji cerkvi zgled moči posredniške molitve. Takšna molitev temelji na Svetem pismu in ima veliko moč. Je del Božjega načrta za spremembo našega življenja in doseganje izgubljenih.

Uporaba

Ali si želiš imeti živahnejše molitveno življenje? Ali želiš postati mogočni posrednik? Sledi nekaj praktičnih korakov, ki so nam lahko v pomoč.

1. Določi poseben čas in kraj, kjer boš pri Bogu posredoval za zveličanje ljudi.

2. Prosi Boga, naj ti pokaže, za koga naj moliš. Razmisli, kdo je v tvojem krogu vpliva potreben molitve. Sveti Duh ti bo pokazal, kdo bije duhovno bitko in še posebej potrebuje tvoje molitve.

3. Naredi seznam ljudi, za katere meniš, da bi moral posredovati. Posnemaj Jezusov zgled in na glas poimensko moli zanje.

4. K posredovanju povabi tudi druge. Jezus je h goreči molitvi v svoj ozki krog povabil Petra, Jakoba in Janeza. Skupna molitev je mogočen način, da med njo ostanemo osredotočeni. V Mt 18,18–19 beremo, da Bog sliši in izliva posebne blagoslove, kadar se dva ali trije združijo v molitvi. V sedmi knjigi *Pričevanj za cerkev* Duh preroštva postavi izzivalno vprašanje: »Zakaj verniki ne čutijo globlje in iskrenejše skrbi za ljudi, ki niso v Kristusu? Zakaj se dva ali trije ne združijo v prošnjah za zveličanje koga in nato še za koga?« / Ellen G. White, *Testimonies for the Church VII*, str. 21/ Zakaj ne bi vsako soboto nekaj trenutkov v sobotni šoli namenili molitvi za ljudi, ki več ne prihajajo v sobotno šolo ali cerkev in opazovali Božje delovanje?

5. PRIČANJE Z MOČJO DUHA

Ključna besedila: Apd 4,31; Jn 15,26–27; 16,8; 2 Pt 1,21; Apd 2,41–42; 16,6–33; 17,33–34.

Splošni pregled

Poslanstvo je v prvi vrsti Božje delo. Pri njem sodelujemo z Bogom, tako da združeni s Svetim Duhom, ki nam daje moč, izgubljenim pričamo o Bogu. Brez njegove moči in vodstva so naša prizadevanja prazna. Morda nam bo uspelo koga prepričati o določeni svetopisemski resnici, vendar brez globokega delovanja Svetega Duha v njegovem življenju ne bo prišlo do večjih sprememb. Morda bo spremenil prepričanje, ne pa srca. Navzven se bo morda strinjal z resnico, vendar ne bo doživel življenjske spremembe v podobnost Kristusu, kar lahko naredi le Sveti Duh.

Ta teden bomo proučevali, katero vlogo ima Sveti Duh pri pričanju in o njegovi mogočni moči, ki spreminja življenje. Naše proučevanje bo osredotočeno na primere, zapisane v Apostolskih delih, ki razodevajo izjemno delovanje Svetega Duha v življenju nevernikov. Ti prihajajo iz različnih kulturnih ozadij. Tudi njihove izkušnje so različne. Nekateri so šolani, drugi ne. Nekateri so bogati, drugi siromašni. Nekateri so Judje, drugi pogani. Ti ljudje prihajajo z različnih celin; njihov pogled na svet je različen. Vendar je Sveti Duh vplival prav na vse. Sveti Duh se ne ozira na to, kdo je kdo. Spremeni lahko prav vsakogar, ki je dovzeten za njegov vpliv. Glavni namen proučevanja tega tedna je spoznati, da sodelovanje s Svetim Duhom prinaša izkušnjo čudežne moči njegove milosti.

Razlaga

Najopaznejša novozavezna poglavja, ki govorijo o delovanju Svetega Duha, vsebujejo Jezusove besede o njem. (Jn 14 do 16) On je naš Pomočnik in Svetovalec, ki živi med nami, daje moč našemu pričanju in službi za Kristusa ter vodi naše besede. V središču pričanja nismo mi, temveč Jezus. Namen službe Svetega Duha je pričevati o njem. On je jasno povedal: »Kadar pa pride Tolažnik, ki vam ga pošljem od Očeta, Duh resnice, ki izhaja od Očeta, On bo pričeval zame; pa tudi vi pričujete, ker ste od začetka z menoj.« (Jn 15,26–27)

Opazimo lahko, da je naloga Svetega Duha pričati in prepričevati. Tudi mi moramo pričati. Svetopisemski razlagalec Mat-thew Henry pravi: »Delo Svetega Duha ne nadomešča našega dela, temveč ga vključuje in spodbuja.« /*Matthew Henry's Commentary on the Whole Bible* (Peaboy, MA: Hendrickson Publishers Marketing, LLC, 1991), vol. 5, str. 915/ Kadar ljudi vodi-mo k Jezusu in njegovi resnici, moramo sodelovati s Svetim Duhom. Njegovo delo je prepričati in spreobrniti ter razodeti resnico in pravičnost. Sveti Duh v srce vsadi željo po izvrševanju tega, kar je prav. Našim mislim pa da moč za sprejemanje pravih odločitev.

Hitra rast cerkve v Apostolskih delih

Ko je Jezus učencem povedal, da bo nadnje prišla moč Svetega Duha in bodo njegove priče »do kraja zemlje«, (Apd 1,8) so se učenci verjetno spraševali, kako bo to mogoče. Le kako bo ta mala skupina vernikov vplivala na svet? Kako bodo uresničili Kristusovo naročilo, naj gredo po vsem svetu in oznanijo evan-gelij vsemu stvarjenju? (Mr 16,15) V tej skupini so bili večinoma neizobraženi in nepomembni ljudje. Na razpolago so imeli malo sredstev, čakala pa jih je velika naloga. Morda bi kdo rekel, da je to nemogoča naloga. Vendar so učenci kljub temu razumeli, da z Bogom in po moči Svetega Duha »nič ni nemogoče«. (Lk 1,37)

Molili so in iskali Boga. Priznavali so grehe in obžalovali svojo sebično naravnost. Ovire med njimi so se porušile in zbližali so se med seboj in z Bogom. Med desetimi dnevi molitve v zgornji sobi se je njihovo življenje spremenilo. Bili so priprav-ljeni prejeti Svetega Duha. Na petdesetnico je Bog nanje obilno izlil svojega Duha. V enem dnevu se je spreobrnilo 3.000 ljudi. V Apd 4 piše, da se jih je spreobrnilo še na tisoče. V sorazmerno kratkem času je novozavezna cerkev osupljivo zrasla.

V tem besedilu lahko opazimo stalno duhovno izkušnjo zgo-dnjih vernikov in neprekinjeno službo cerkve: »Ko so odmolili, se postrese mesto, ki so v njem bili zbrani; in vsi se napolnijo Sve-tega Duha; in govorili so Božjo besedo srčno.« (Apd 4,31) Opazimo lahko tri dejstva. Zbrani verniki so molili. Napolnil jih je Sveti Duh. Nato so Božjo besedo oznanjali s srčnostjo, ki so jo prejeli v molitvi. V nadaljevanju piše: »Z veliko močjo so dajali apostoli pričevanje za vstajenje Gospoda

Jezusa, in velika milost je bila na vseh njih.« (Apd 4,33) Grška beseda, prevedena z glagolom »dajali«, je *apodidomi*, kar lahko dobesedno prevedemo z »razglasiti to, kar je treba«. Odrešeni po Jezusovi milosti in spremenjeni z njegovo ljubeznijo so učenci čutili potrebo po oznanjevanju svoje vere. Niso mogli molčati.

Adventistična razlaga o Apd 4,33 piše: »Pričevanje apostolov ni bilo predstavljeno z njihovo močjo, temveč z močjo, ki je nikoli ne bi mogli povzročiti sami. Njihova moč je prihajala od božanskega Duha.« /*The SDA Bible Commentary VI*, str. 173/ Sveti Duh da moč iskreni in pristni priči ter vpliva na srce nevernikov. Pričanje novozaveznih vernikov je premostilo kulturne ovire. Spodbudilo jih je k temu, da so se odpravili na druge celine. Skozi puste puščave, razburkane valove in po strmih gorskih stezah jih je vodilo v oddaljena mesta in vasi.

Napolnjeni s Svetim Duhom so novozavezni verniki ustanavljali cerkve, (Apd 9,31) premoščali družbene navade in kulturne razlike (Apd 10 do 15) ter po vsem sredozemskem svetu zasejali sporočilo evangelija. Sveti Duh jih je vodil po osupljivem potovanju vere, zaradi česar je na tisoče ljudi sprejelo Jezusa.

Sveti Duh odpira in zapira vrata

Včasih Sveti Duh neka vrata zapre, da bi odprl druga. To lahko opazimo v življenju apostola Pavla. Na drugem misijon-skem potovanju je Pavlu in njegovim sodelavcem »zabranil Sveti Duh govoriti Božjo besedo Aziji«. (Apd 16,6)

Zbegani in polni vprašanj, kam jih vodi Bog, so Pavel in njegovi sodelavci potovali po Aziji, odločni, da evangelij oznanijo tudi Bitiniji, vendar jim »Jezusov Duh ni pustil«. (Apd 16,7) Pavlov edini cilj je bil služiti Kristusu in oznanjati evangelij, vendar je povsod naletel na zaprta vrata. Nato pa se mu je v sanjah prikazal neki Makedonec in ga prosil: »Pridi v Makedonijo in pomagaj nam.« (Apd 16,9) Bog je takrat zaprl vrata za oznanjevanje na določenih področjih v Aziji, ker je bila druga celina široko odprta za evangelij. Kadar Sveti Duh neka vrata zapre, odpre druga.

Naš Bog je Bog, ki odpira vrata. Ena od nalog Svetega Duha je srce pripraviti za evangelij. Svet prepričuje o grehu, pravičnosti in sodbi. Isti Sveti Duh, ki je odprl srce Lidiji, mladi sužnji, rimskemu ječarju, rimskemu sodniku, Krispu (načelniku shod-nice) in Dionizu, tudi danes

odpira srce in um ljudi za sprejem evangelija. Isti Sveti Duh, ki je rimsko skupnost v Filipih pripravil za Pavlovo oznanjevanje, tudi danes različne skupnosti pripravlja za sprejem evangelija. Isti Sveti Duh, ki je šel pred Pavlom v Solun, mesto delavcev, gre tudi pred nami in pripravlja pot za javna evangeljska srečanja. Isti Sveti Duh, ki je deloval v omi-kanih Atenah in razvratnem Korintu, tudi danes v mestih po vsem svetu ustvarja dovzetnost za evangelij.

Isti Sveti Duh, ki je deloval v preteklosti, deluje tudi danes. Božja beseda ima še vedno moč po njem spremeniti življenje ljudi. Apostol Peter pravi, da je bilo Sveto pismo napisano tako, da so »od Boga ... govorili ljudje, kakor jih je vodil Sveti Duh«. (2 Pt 1,21) Isti Sveti Duh, ki je navdihnil Sveto pismo, po Božji besedi, ki jo oznanjamo, spreminja um in življenje ljudi. Moč novozaveznega pričanja je izvirala iz Svetega Duha – iz Božje besede, ki spreminja življenje. Apostoli so oznanjali Besedo. Bili so tudi učenci Besede. Sveti Duh je deloval po ljudeh, ki so bili napolnjeni z njim in z Božjo besedo.

Uporaba

Neki par je naročil nov hladilnik. Ko so ga dostavili, je bilo vse videti v najlepšem redu. Hladilnik sta napolnila s hrano in se nato odpravila na dvotedenske počitnice. Ko sta se vrnila in odprla hladilnik, je vanju puhnil obupen smrad. Sadje in zelenjava sta začela gniti; pokvarila se je tudi druga hrana. Ugotovila sta, da je med njunimi počitnicami doma zmanjkalo elektrike. Hrano sta morala vreči v smeti. Ker ni bilo elektrike, se je hrana pokvarila. Podobno se zgodi, kadar moč Svetega Duha po našem življenju ne teče k drugim. Takrat je naše pričanje neučinkovito in pokvarjeno. Prav nič ne moremo narediti za to, da bi neverniki obrodili sad Duha, če ga nismo obrodili niti sami, ker smo se »odklopili« od Boga.

Razmisli o naslednjih vprašanjih:

1. Ali si povezan z Virom vse moči? Kaj pomeni biti napolnjen s Svetim Duhom?
2. Ali je med teboj in kom drugim ovira, ki lahko prepreči učinkovito pričati tej osebi?
3. Ali si kdaj poskusil pričati z lastno močjo in ne z močjo Svetega Duha?

4. Kakšno je tvoje stališče o pričanju? Ali veruješ, da lahko Sveti Duh odpre priložnosti za pričanje v tvoji sooseski? Ali imaš pogosto priložnost pričati ljudem, ki jih vsakodnevno srečuješ?

5. Ustavi se in v tišini moli za priložnost oznaniti Božjo ljubezen in resnico ljudem okoli sebe.

6. NEOMEJENE MOŽNOSTI

Ključna besedila: 1 Kor 12,1–22; Rim 12,3–8; Ef 4,7–16.

Splošni pregled

Ta teden bomo proučevali o duhovnih darovih. Mnogi kristjani imajo uporabno vprašanje: Kaj so duhovni darovi? Ali so namenjeni samo nekaj »odličnim kristjanom« ali so za vse vernike? Kako lahko odkrijem svoje duhovne darove? Kaj je sploh njihov namen?

Duhovni darovi so tesno povezani z delom Svetega Duha. Sveto pismo jih imenuje »duhovni« darovi, ker gre za darove, sposobnosti ali talente, ki jih Sveti Duh podeli vsakemu verniku v Božjo slavo. Ti darovi nam niso dani za lastno čast. Njihov namen ni, da jih uporabimo za sebično razkazovanje svojih talentov ali pritegovanje pozornosti nase. Če pravilno razumemo vse darove, ki smo jih prejeli od Svetega Duha, so dani za dva bistvena namena: da bi negovali oziroma krepili Kristusovo telo in izpolnili Kristusovo poslanstvo oznanjevanja evangelija svetu.

Vsak vernik prejme duhovne darove. Ti imajo različne naloge. V Kristusu so prav vsi enakovredni, čeprav verniki nimamo istih vlog oziroma darov. Raznolikost darov daje cerkvi moč in jo okrepi za pričanje svetu. Razlike pomenijo moč, ne slabosti. Sveti Duh se odloči, katere darove bo podelil vernikom, pri čemer upošteva njihove okoliščine, kulturo, osebnost v luči potrebe cerkvene skupnosti. Sveti Duh najbolje ve, katere darove je treba podeliti, da bi prinesli zadovoljstvo v Kristusovi službi in največji blagoslov cerkvi in svetu.

Razlaga

Apostol Pavel 1 Kor 12 začne z besedami: »A zastran duhovnih darov nočem, bratje, da bi bili nepoučeni.« (1 Kor 12,1) Ker je pravilno razumevanje duhovnih darov bistvenega pomena za cerkveno rast in razvoj, apostol Pavel 1 Kor 12, večino Rim 12 in velik del Ef 4 posveti prav tej temi.

Najprej bomo odgovorili na nekatera vprašanja v povezavi z duhovnimi darovi: Kaj so duhovni darovi? V čem se razlikujejo od naravnih talentov? Kdo jih prejme? Kaj je njihov namen in za kaj so dani? Duhovni darovi so od Boga podeljene sposobnosti, ki nam jih da

Sveti Duh za izgradnjo Kristusovega telesa. Vsakemu verniku omogočijo postati učinkovita priča svetu. Duhovni darovi so struge, po katerih se pretaka naša služba Kristusu. Neverniki lahko imajo mnogo naravnih sposobnosti.

Vse naše sposobnosti prihajajo od Boga, ne glede na to, ali smo verni ali nismo. Vse sposobnosti smo prejeli od njega. Duho-vni darovi se od naravnih razlikujejo v dveh ozirih: *Kako* in *za kaj* so uporabljeni. Spodbuda za uporabo naravnih sposobnosti je lahko povečati sebe. Spodbuda za uporabo duhovnih darov pa je vedno povečati Boga. Naravne sposobnosti se pogosto uporabijo za izboljšanje posameznikovega položaja v svetu. Duhovni darovi pa se nesebično uporabijo za blagoslov in napredek Božje cerkve.

Duhovni darovi so obljubljeni vsakomur, ki življenje izroči Kristusu. Ko apostol Pavel obravnava duhovne darove, pravi: »A vse to dela isti edini Duh, podeljujoč vsakemu posebej, kakor hoče.« (1 Kor 12,11)

Ko življenje izročimo Jezusu, nam Sveti Duh podeli darove, ki nas usposobijo za pričanje in službo. Lahko da imajo nespre-obrnjeni ljudje naravne sposobnosti na določenem življenjskem področju. Ko pa se spreobrnejo, Sveti Duh pogosto preusmeri ali preimenuje te sposobnosti Bogu v slavo in v napredek Kristusovega poslanstva. Pogosto se zgodi, da Sveti Duh posameznikom podeli darove, ki jih pred tem niso imeli in si niso predstavljali, da bi jih sploh kdaj. Ko uporabljajo na novo odkrite darove za službo Kristusu, se počutijo izpolnjeni. Kot del Kristusovega telesa naj-dejo veselje v tem, da prispevajo k napredku Kristusove cerkve in sodelujejo v njegovem poslanstvu.

V 1 Kor 12,11 piše, da Sveti Duh duhovne darove podeljuje »slehernemu, kakor hoče«. Sveti Duh vsem vernikom daje darove, vendar ne daje vsem enakih darov. Nikogar ne spregleda. Prav vsak vernik je deležen darov Svetega Duha. Duh preroštva to pomembno resnico poudarja z besedami: »Vsakomur je zaupan določen dar ali sposobnost, ki se mora uporabiti za napredek Odrašenikovega kraljestva.« /Ellen G. White, *Testimonies for the Church IV*, str. 618/

Poudarite, da je prav vsak član vašega sobotnošolskega razreda po Svetem Duhu prejel duhovni dar ali darove. Če verujemo v Božjo besedo, potem se lahko Bogu zahvalimo za darove, ki nam jih je dal, in molimo

za to, da nam jih razodene. Ko bo to naredil, jih uporabimo njemu na slavo. Sveti Duh ne daje darov samo izbrancem in tako zanemari ali zaobide druge, za katere se zdi, da so manj nadarjeni. Božje darove deli prav vsakomur, kakor sam hoče.

Ponazoritev: Darove izbira Sveti Duh

Predpostavimo, da ima vaš prijatelj rojstni dan. Kdo bo izbral darilo, ki mu ga boste podarili? Vi, seveda! Spominjam se, da sem kot otrok na list zapisoval svoje rojstnodnevne želje, vendar so bili na koncu starši tisti, ki so se odločili, kaj mi bodo podarili. Večinoma je bila njihova izbira veliko boljša od moje, saj so veliko bolje vedeli, kaj me bo osrečilo.

Sveti Duh ve, katere darove naj da vernikom, da bi lahko s svojim življenjem kar najbolje poveličali Jezusa. V Adventistični razlagi piše: »Sveti Duh deli darove vernikom skladno s svojim spoznanjem o njihovi zmogljivosti in potrebah, ki jih imajo. Ta odločitev ni svojevoljna, temveč temelji na vzvišenem znanju in razumevanju.« /The SDA Bible Commentary VI, str. 772/ Te besede bi nas morale navdati z upanjem. Dano nam je popolno zagotovilo, da je Sveti Duh poleg darov poskrbel tudi, da smo dobili to, kar bo pri oznanjevanju imelo največji učinek. Sveti Duh ti je dal darove, za katere je presodil, da so najbolj potrebni za tvojo duhovno rast in napredek Kristusovega poslanstva.

Raznovrstni darovi največ prispevajo h Kristusovemu telesu

Čeprav je cerkev eno telo, sestoji iz različnih vernikov, ki se vsi trudijo za en cilj – Kristusa oznaniti svetu. Apostol Pavel je vernikom v Rimu napisal: »Tako smo mnogi eno telo v Kristusu, poedini pa smo udje drug drugemu. Imamo pa razne darove po milosti, ki nam je dana.« (Rim 12,5–6) To misel je razširil v 1 Kor 12,12: »Kakor je telo eno in ima mnogo udov, a vsi udje enega telesa, čeprav jih je mnogo, so eno telo: tako tudi Kristus.«

V razredu izpostavite nekaj pomembnih vidikov prispodobe s Kristusovim telesom. V človeškem telesu ima prav vsak organ svojo nalogo. V telesu ni nedejavnih organov, temveč ima vsak edinstveno nalogo. Vsak organ prispeva k delovanju celotnega telesa. Cerkev potrebuje dejavne vernike, ki si prizadevajo za splošno zdravje cerkve – Kristusovega telesa.

V 1 Kor 12, Rim 12 in Ef 4 so naštetih primeri darov, ki jih Bog daje cerkvi. Eden teh darov je dar vodenja, ki ljudem omogoča postati apostoli, preroki, učitelji, evangelisti in pastori. Ti ljudje so stoletja usmerjali Božjo cerkev. Namen vodstvenih darov je prispevati k enotnosti, spodbujati duhovno rast in pripraviti vernike za poslanstvo. Ta tri poglavja govorijo tudi o darovih službe, ki jih je prejel vsak vernik. Nekaj primerov vključuje gostoljubje, radodarnost, pomoč, usmiljenje, vero in dar zdravljenja.

Mnogi izmed teh darov so značilni za spreobrnjeno srce. Prav vsi moramo biti gostoljubni do drugih pri vsakdanjih hoji s Kristusom. Vsak vernik je poklican k radodarnosti pri dajanju. Pomoč in podpora drugim ter usmiljenje so del življenja vsakega kristjana. Vsi si moramo prizadevati najti načine, s katerimi lahko blagoslovimo druge in jim služimo z Božjo zdravilno milostjo. Če so torej te lastnosti naraven odziv spreobrnjenega srca, zakaj jih obravnavamo kot duhovne darove, ki jih Sveti Duh podeljuje samo nekaterim, drugim pa ne?

Odgovor je preprost: Vsi verniki so poklicani k izkazovanju gostoljubnega duha, vendar ni vsak vernik poklican k posebni službi gostoljubja. Vsi smo poklicani k radodarnosti, vendar ni vsak vernik poklican k posebni Kristusovi službi radodarnosti. Spreobrnjenje v življenje prinese spremembe. Želimo si, da bi v vsakodnevnem življenju izražali Kristusove lastnosti. Sveti Duh jih poudari in razširi in tako nekatere postanejo orodje v službi Kristusovi cerkvi. Včasih nam Sveti Duh v obliki duhovnih darov podeli popolnoma nove lastnosti. Namen tega je, da odkrijemo, katera je naša najbolj izpolnjujoča in učinkovita vloga v Kristusovem telesu. Kakor je povedal apostol Pavel, to ustvarja delovanje, »v meri vsakega uda« ter omogoča napredek v ljubezni. (Ef 4,16)

Uporaba

Sveti Duh vsem vernikom podeljuje duhovne darove, da bi Božja cerkev napredovala in bila priča svetu. Kako torej odkriti, kateri so naši duhovni darovi? Sledijo preprosti koraki. Navzoče v sobotnošolskem razredu povabite k naslednjemu:

1. Bogu naj povedo, da verujejo, da jim je dal duhovne darove. Prosijo naj ga, naj jim razodene, katere darove jim je dal. Sveto pismo pravi: »Vsak dober dar in vsako popolno darilo je od zgoraj in prihaja od Očeta luči, pri katerem ni spremembe ali sence zaradi obrata svetil.«

(Jak 1,17) Bog, ki nam daje dragocene darove, nam jih bo po Svetem Duhu razodel, če ga bomo prosili za to. (Lk 11,13)

2. S spoštovanimi duhovnimi voditelji naj se posvetujejo glede Božjega vodstva in področij službe, pri katerih lahko sode-lujejo.

3. Naj začnejo uporabljati darove, ki jim jih je Bog razodel. Namen darov je, da jih uporabijo za službo. Ko začnemo uporabljati darove, ki nam jih je podelil, se bodo začeli večati, naše sposobnosti pa se bodo razvijale. Duhovni darovi nam niso dani popolnoma razviti. Z uporabo se večajo in postajajo vse bolj učinkoviti. Duh preroštva vsebuje tele močne besede: »Tega, ki se bo v celoti prepustil Bogu, bo vodila božanska roka. Morda bo skromen in na videz nenadarjen, vendar bodo njegove moči prenovljene, oplemenitene, okrepljene, njegove sposobnosti pa se bodo povečale, če bo z ljubečim, zaupajočim srcem ubogal vsak namig Božje volje.« /Ellen G. White, *Dejanja apostolov*, str. 179/

Z uporabo od Boga danih darov bomo v Kristusovi službi našli srečo, zadovoljstvo in učinkovitost. Tudi drugi bodo potrdili našo nadarjenost na določenem področju in cerkev bo blagoslovljena.

7. OZNANJANJE BESEDE

Ključna besedila: 2 Tim 3,14–17; Ps 119,105; Lk 8,11;
Mr 4,26–29; Heb 4,12; 3,19; 4,1; Iz 50,4.

Splošni pregled

Navdihnjena Božja beseda vsebuje načela, ki dajejo življenje. Kadar z vero sprejmemo kristocentrični svetopisemski nauk, se naše življenje spremeni. Ustvarjalna moč Božje besede razsvetli našo temo in nas spremeni. Jezus dela čudovite čudeže in spremi-nja življenje. Ker je Kristus središče vseh svetopisemskih naukov, je apostol Pavel lahko rekel: »Zato če je kdo v Kristusu, je novo stvarjenje; staro je prešlo, glej, postalo je novo vse.« (2 Kor 5,17) Jezus pravi: »Besede, ki sem vam jih jaz govoril, so duh in so življenje.« (Jn 6,63)

Sveto pismo ni zgolj priročnik za krščansko življenje, temveč je živa Božja beseda, ki nas spreminja. Ta teden bomo proučevali o spreminjajoči moči Božje besede. Proučevali bomo svetopisem-ske simbole, kot so luč, ogenj, kladivo, seme in kruh. Tem razno-likim simbolom je skupno, da razodevajo moč Božje besede, ki spreminja življenje. Kadar ljudem v svojem krogu vpliva oznanja-mo Božjo besedo, je to kakor svetloba, ki jih vodi skozi temne doline njihovega življenja. Je kakor ogenj, ki gori v njih, in kakor kladivo, ki zlomi njihovo trdo srce. Je kakor seme, ki tiho raste in v njihovem življenju obrodi sadove Duha. Je kakor kruh, ki siti njihovo duhovno lakoto. V nauku tega tedna bomo odkrivali spre-minjajočo moč Božje besede.

Razlaga

Psalmist David pravi: »Svetilo moji nogi je tvoja beseda in moji stezi luč. Komur se tvoja beseda razodene, prejme luč in razumnost daje ona preprostim.« (Ps 119,105.130) Luč odganja temo. Če se ponoči znajdemo na neosvetljeni temni stezi, bomo zlahka zašli s poti in nič nenavadnega ne bi bilo, če bi padli v prepad. Močna svetilka pa spremeni okoliščine. Božja beseda razsvetljuje pot, po kateri hodijo Kristusovi sledilci, in jih vodi domov. Jezus je »luč sveta«, (Jn 8,12) ki s svojo Besedo razsvet-ljuje temo. Kadar drugim oznanimo Božjo besedo, ta prežene temo, v katero je Satan ovil njihovo življenje, in osvetli pot proti Božjemu kraljestvu.

V Jer 23,29 je Božja beseda primerjana z ognjem in kladi-vom. Z ognjem je primerjana zato, ker »požira«. Kadar drugim oznanjamo Božjo besedo, njen ogenj gori v njihovi duši in požira zmote. Božja beseda je tudi kakor kladio. Morda se beseda »kladio« zdi nenavadna za opis Svetega pisma. S kladivom zbijamo ali uničujemo. Kladio Božje besede razbije trdoto našega srca na kose. Pomisli na dramatično spremembo, ki so jo doživeli obsedenec, rimski stotnik, razbojnik na križu in množica drugih ljudi iz Nove zaveze. Božja beseda je udarjala po njihovem srcu, dokler ga kladio ljubezni ni strlo.

Eden bolj znanih simbolov za Sveto pismo je »seme«. V Lk 8,11 Jezus pravi, da je seme Božja beseda. V drobnem semenu je življenje. Kadar je v zemljo – v človeški um – posejano seme Božje besede, obrodi obilno žetev. Jezus je za opis rasti svojega kraljestva pogosto uporabil simbol semena. Božja beseda, ki je kakor seme razsejana po vsem svetu, bo obrodila obilno žetev. »Tako je z Božjim kraljestvom, kakor če človek vrže seme v zemljo, in spi in vstaja, ponoči in podnevi, in seme poganja in raste, da on ne ve kako.« (Mr 4,26–27) Svetopisemski razlagalec Matthew Henry razlaga to besedilo: »Seme bo vzkliko, čeprav se zdi izgubljeno in zakopano pod grudami zemlje. Našlo bo način ali pot skozi zemljo. Seme, ki je vrženo na zemljo, bo pognalo. Če ima Kristusova beseda v srcu mesto, ki bi ga morala imeti, bo postala vidna – kakor se med pogovorom vidi modrost od zgoraj.« */Matthew Henry's Commentary on the Whole Bible V, str. 383/* Morda je Božja beseda zakopana nekje v našem umu. Morda je prekrita z zemljo grehov; če pa se jo neguje, bo vzkliko v novo življenje. Korenito bo spremenila naše nazore, pogovore, navade in življenjski slog. Seme prinaša življenje.

V Svetem pismu je Božja beseda imenovana tudi »kruh«. Jezus je dejal: »Jaz sem kruh življenja.« (Jn 6,35) Dodal je še: »Ne bo živel človek ob samem kruhu, temveč od vsake besede, ki prihaja iz Božjih ust.« (Mt 4,4)

Kruh je bil nekoč pomembna življenjska dobrina in tudi danes ostaja najosnovnejše živilo na zemlji. Je nepogrešljiv del naše prehrane. Človek lahko dolgo časa preživi samo s kruhom in vodo. S to prisodobno je Jezus povedal, da je bistven za življenje.

Po tem ko je Jezus čudežno nahranil pet tisoč mož, je rekel: »Kdor je moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje, in jaz ga obudim poslednji dan.« (Jn 6,54) Ta izjava se zdi zelo nenavadna. Le o čem Jezus govori tukaj? Nedvomno ni mislil, da bomo dobesedno jedli njegovo meso in pili njegovo kri. Kadar se prehranjemo z njegovo Besedo, njegovi nauki postanejo del našega življenja. Prav to je imel v mislih tudi Jeremija, ko je srečen dejal: »Ko so prišle tvoje besede, sem jih sprejel, in bila mi je tvoja beseda v veselje in radost mojega srca, kajti kličem se po tvojem imenu, o Gospod, Bog vojnih krdel.« (Jer 15,16)

Nič ni bolj izpolnjujoče, kakor v vsakem svetopisemskem nauku odkriti resnico o Jezusu. Spodbudite vernike v razredu, naj ljudem okoli sebe oznanijo čudovite resnice o Jezusu in spodbudne obljube Božje besede.

Ponazoritev

Ljudje so bolj dovzetni za evangelij, kadar preživljajo težavne življenjske okoliščine. Morda imajo težave z zdravjem, s službo, z odnosi ali s katerim drugim področjem. Prosi Boga, naj ti pomaga biti dovzeten za ljudi okoli sebe in ti da modrost, da bi znal prepoznati njihovo dovzetnost za Božjo besedo.

Jana se je nedavno preselila v novo mesto. Umrl ji je mož in njena vera se je majala. Prejela je kartico s povabilom k proučevanju Svetega pisma. Čeprav je leto poprej to morda ne bi zanimalo, pa je sedaj preživljala težko življenjsko obdobje, zato je iskala nekaj več. V njej je bila lakota, ki je površna vera ni mogla zadovoljiti. Odzvala se je na povabilo, poslala izpolnjeno kartico za proučevanje Svetega pisma in se udeležila srečanj. Danes se veseli v resnici Božje besede.

Dodatna razlaga

Osupljivo pri Božji besedi je, da ima moč izvršiti to, kar pravi. Božja beseda je živa. Druge knjige nas lahko navdušijo, toda le Sveto pismo je navdihnjeno in vsebuje moč Dajalca življenja. V bistvu je Sveto pismo resnica. Žive svetopisemske resnice v življenju vernikov delajo to, kar pravijo. (Heb 3,19; 4,12)

V Svetem pismu odlomki, kakršni so 2 Pt 1,4; Jak 1,21 in Apd 20,32, zagotavljajo, da po Božji besedi postajamo »deležni božanske narave« in

nas vsajena beseda lahko reši ter bomo prejeli »delež med vsemi posvečenimi«. Ko z vero sprejmemo Božjo besedo kot živo Kristusovo besedo, bo vse, kar je obljubil Jezus, postalo tudi naše. Njegova beseda je koristna »za pouk, za prepričanje, za popljševanje, za vzgojo v pravičnosti«. (2 Tim 3,16)

Tvoj glavni cilj je podati navzočim vzvišeni pogled na navdih-njeno Božjo besedo in jih spodbuditi k temu, da drugim povedo za svetopisemske obljube in nauke. Naša naloga ni spreobračati ljudi. To je naloga Svetega Duha. Naša naloga je oznanjati nauke Božje besede, ki imajo moč spremeniti življenje, in dovoliti Svetemu Duhu, da ljudi globoko prepriča o teh naukih.

Uporaba

Obljube Božje besede so kakor potovalni čeki. Kadar gredo ljudje na počitnice v tujo državo in s seboj ne želijo imeti gotovine, od banke kupijo potovalne čeke. Ti čeki so brez tveganja. Če katerega izgubite ali vam ga ukradejo, so čeki podprti z banko. Ko kupite potovalne čeke, jih podpišete, in ko jih unovčite kot gotovino, jih prav tako podpišete. Božje obljube so podprte z vsem njegovim bogastvom in slavo. Neizčrpnega nebeškega bogastva nikoli ne zmanjka. Najbolje od vsega pa je, da so bile njegove prednosti že unovčene za nas na križu. Vse, kar moramo narediti, je z vero sprejeti njegove obljube, pri čemer je celo naša vera njegov dar. Ta teden povabi vernike v razredu k naslednjim dejavnostim:

1. Zapomnite si 5 svetopisemskih obljub. (1 Jn 1,9; 1 Kor 10,31; Flp 4,13.19; 1 Jn 5,17–18)

2. Te obljube si zapišite na list in jih vsak dan berite.

3. Prosite Boga, naj vam da koga, ki mu boste lahko povedali o teh obljubah. Molite za duhovno razsojanje, da bi lahko prepoznali, kje Bog že deluje na srce drugih.

4. Pripravite se, da boste naslednjo soboto povedali, kako vas je Bog uporabil čez teden.

8. SLUŽITI KOT JEZUS

Ključna besedila: Mt 9,26; 5,13–14; Flp 2,15; Mr 12,34; Lk 15,2; Mt 9,23; Iz 42,3; Mt 9,35; 25,31–46.

Splošni pregled

Ker je bilo Jezusovo nesebično življenje skladno s tem, kar je govoril, so njegove besede vplivale na življenje ljudi, s katerimi je prišel v stik. Njegove besede so imele vpliv, ker so bila njegova dejanja ljubezni podaljšek njegovih nauk. Če njegova dejanja ne bi bila usklajena z njegovimi besedami, bi bil njegov vpliv na ljudi manjši. Stari rek pravi, da so dejanja glasnejša od besed. Pri krščanskem pričanju to zagotovo drži.

V nauku tega tedna je poudarjen pomen požrtvovalne službe, ki je popolnoma usmerjena na druge in ustvarja trajen vtis nanje. Proučevali bomo o ljubezni, ki se razliva iz Jezusovega srca in je najučinkovitejše orodje pričanja.

Pred tisočletji se je Lucifer v nebeških prostorih uprl Bogu. Zatrjeval je, da je Bog nepošten, nepravičen in neljubeč. Jezusovo življenje pa je pričalo o Očetovi neizmerni ljubezni. Vsak čudež ozdravljenja je razodel njegovo ljubezen. Vsakič, ko je bil z demoni obseden človek rešen, je to govorilo o Očetovi ljubezni. Vsakič, ko je Jezus nahranil lačne, tolažil trpeče, odpuščal krivim, krepčal slabotne, pretrgal verige greha ali obujal mrtve, je s tem razodel Očetovo ljubezen.

Ta teden bomo raziskovali, kako lahko cerkev v svoji soseski predstavlja Kristusovo ljubezen. V njegovem življenju bomo odkrili svetopisemska načela, ki opredeljujejo namen cerkve. Ta je njegovo telo, ki v njegovem imenu služi, razodeva njegovo ljubezen in vsepovsod streže potrebam.

Razlaga

Kristus nas vabi k vključenosti v ta svet in ne k odtujitvi od njega. Nismo poklicani k temu, da se osamimo, temveč da z lučjo Kristusove ljubezni razsvetlimo temo. Luč premaga temo in ne obrnjeno. Kjer je luč, tema ne more obstati. Apostol Pavel čudo-vito pravi: »Ker Bog, ki

je rekel: 'Iz teme bo zasvetila luč,' On je, ki je zasvetil v naših srcih, da dodeli svetlo spoznanje Božje slave v Kristusovem obličju.« (2 Kor 4,6)

Ali si dojel pomen Pavlovega nauka? Luč Božje ljubezni sveti po našem življenju na ljudi, ki so v temi, zato lahko svetu razodenemo resnico o Bogu in spoznanje o njegovem ljubečem značaju.

V Svetem pismu je kot simbol krščanske priče svetu uporabljena sol. Sol hrani ne more dati okusa, če ostane v solnici. Samo kadar je pomešana s hrano, jo lahko začini in ohrani. Kristjani, ki se zadržujejo v svojih udobnih cerkvah in imajo malo stika s svetom, nimajo veliko priložnosti za pričanje drugim o Kristusu.

Srednjeveško meniško gibanje je predpostavljalo, da je svet hudoben. Menihi so verjeli, da morajo zapustiti vse, kar je od tega sveta, da bi lahko postali sveti. Nekateri so močno pretiravali pri prizadevanjih, da se izognejo stikom s svetom.

Ponazoritev: Simon Stebričar

Simon Stebričar je v prizadevanju, da bi dosegel svetost in se ločil od sveta, 37 let preživel na vrhu nekega stolpa blizu sirskega mesta Alepa. Ker je bil asketski menih, je čas preživel v medita-ciji, molitvi in razmišljanju o božanskem. Ljudje so se pogosto zbrali okoli stolpa, na katerem je stal. Strmeli so v »svetega moža« in ga včasih prosili za nasvet. O njem se je razvedelo po celotnem področju in mnogi menihi so posnemali njegov življenj-ski slog. Eno od glavnih načel teh asketov je bilo, da je notranjo enotnost z Bogom mogoče doseči z ločitvijo od sveta.

Sveto pismo nas spodbuja k molitvi, premišljevanju o Božji besedi in k ločitvi od zla. Namen preživljanja časa s Kristusom na »gori« je ta, da nas pripravi za pričanje množicam. Menihi so pogosto zgrešili ključno sestavino krščanske vere. Luč sije v temi. Sol da okus hrani, kadar je v stiku z njo. Kristjani smo luč svetu in sol zemlje. Jezus je v posredniški molitvi v Jn 17 molil tako: »Ne prosim, da jih vzemi s sveta, ampak da jih obvaruj zlega.« (Jn 17,15) Nekdo je kristjane primerjal s čolnom na vodi. Vse dokler v čolnu ni vode, je vse dobro. Kristjani smo na svetu, da ljudem govorimo o Kristusu, ko pa se svet znajde v kristjanu in mu začne jemati čas, pozornost in moč, nekaj ni dobro.

Jezus je prišel na grešni in uporniški svet razodet Božjo ljubezen in rešit človeštvo. Na vsakogar je gledal z božanskim sočutjem. O

rimskem častniku je rekel: »Resnično vam pravim, pri nikomer v Izraelu nisem našel tolike vere.« (Mt 8,10) Pismo-uka je spodbudil z besedami: »Nisi daleč od Božjega kraljestva.« (Mr 12,34) Pismouki so vse življenje proučevali judovsko toro. Morda so si učenci želeli razpravljati z njim, toda Jezus je o njem mislil le najboljše. V vsakem človeku je videl bodočega prebivalca Božjega kraljestva.

Glede na Izaijevo prerokbo Jezus ne bo zlomil »nalomljenega trsta«, niti ugasnil »tlečega stenja«. Povedano drugače: Jezus je nežno ravnal z ranjenimi ljudmi. Ni jih obsojal. Pomisli na pekoče besede obsodbe, ki bi jih Jezus lahko rekel ženski, zasačeni v prešuštvu, ali Samarijanki ob vodnjaku. Pomisli na besede graje, ki bi jih lahko izrekel Simonu Petru, potem ko ga je zatajil, ali na močno kritiko, ki bi jo lahko izrekel razbojniku na križu. Vendar Jezus ni rekel nič takšnega. Njegove besede so bile besede upanja, milosti, usmiljenja in odpuščanja. Pavel nas svari: »Vaša beseda bodi vedno v milosti, s soljo zabeljena, da veste, kako vam je vsakemu odgovarjati.« (Kol 4,6) Duh preroštva jasno pravi: »Samo ljubezen lahko zbudi ljubezen. Čudovita Kristusova ljubezen mehča in podreja srce, medtem ko golo stalno ponavljanje naukov ne doseže ničesar.« /Ellen G. White, *Hrepenenje vekov*, 1994, str. 5.622; *Jezusovo življenje*, 2011, str. 5.622; *Jezusovo življenje*, str. 13.726/ Kadar ljubeče besede spremljajo premišljena dejanja, ki strežejo človeškim potrebam, se nespreobrnjeno srce spreminja.

Jezusov način oznanjevanja je bil najti potrebo in jo zadovo-ljiti. Njegova popolna trojna služba oznanjanja, učenja in zdrav-ljenja je spreminjala življenja. Iz Evangelijev razberemo, da je Jezus zadovoljil potrebe ljudi zato, da se je lahko dotaknil njihovih najglobljih duhovnih potreb. Spomnimo se primerov iz Evangelija po Janezu. V Jn 2 je Jezus na poroki v Galilejski Kani zadovoljil družbeno potrebo gostitelja in ga rešil iz zadrege. V Jn 3 je zadovo-ljil Nikodemovo srčno lakoto po pravi veri. V Jn 4 je s Samarijanko ravnal dostojanstveno in spoštljivo ter zadovoljil njeno čustveno potrebo po občutku lastne vrednosti. V Jn 5 je zadovoljil telesne potrebe, ko je čudežno ozdravil resno bolnega moža, ki je že 38 let brez upanja ležal ob bazenu z domnevno zdravilno vodo. V Jn 6 beremo o Jezusu, ki prelomi kruh in nahrani 5.000 lačnih, množica pa ga nato želi postaviti za kralja. (Jn 6,14–15)

Kaj je Jezusu na tej točki poslanstva prineslo takšno priljub-ljenost? Svet nikoli ni videl človeka s tako požrtvovalno ljubez-nijo, ki streže njihovim telesnim, duševnim, čustvenim in duhov-nim potrebam. V Jn 6 je Jezus pridigal o kruhu življenja. Mnogo njegovih poslušalcev je takrat prvič razumelo, da jih vabi h globoki duhovni predanosti. To je bilo nekaj, česar mnogi med njimi niso bili pripravljeni narediti, zato so odšli. (Jn 6,66)

Jezus ni prišel streč potrebam ljudi, da bi bila krščanska cerkev bolj prepoznana v javnosti. Njegovo poslanstvo je bilo veliko več kakor človekoljubna organizacija. Namen njegovega življenja je bil iskati in zveličati, »kar se je bilo izgubilo«. (Lk 19,10) Po tem ko je v soboto zvečer ozdravil na ducate ljudi, je zjutraj naslednji dan zgodaj vstal, da bi v molitvi iskal Očeta. Čeprav je bilo še veliko bolnih, je Jezus rekel: »Pojdimo drugam, v bližnje trge, da bom tudi tam oznanjal, kajti za to sem prišel.« (Mr 1,38) Jezusu je najpomembneje reševati izgubljene. Ljudi ni zdravil zato, da bi se potem zdravi vrnili h grešnemu življenju. Ni jih razbremenil bolezn, da bi dobili več moči za sebično življenje. Tesno trpljenje je lajšal, da bi razodel Očetovo ljubezen in dal oprijemljiv dokaz za to, da je zmožen ozdraviti naše srce. Vsi Jezusovi čudeži so kazali na njegovo božansko moč rešiti ljudi od sužnosti grehu.

Uporaba

Premišluj o posamezniku iz svojega kroga vpliva, ki ima konkretno duhovno potrebo. Morda je to mati samohranilka, ki si želi počitka od otrok. Kaj lahko narediš, da bi ji omogočil prost večer? Kako se lahko prijateljiš z njo? Ali njo in otroke lahko povabiš k sebi na kosilo? Ali ji lahko ponudiš, da boš zamenjal olje v njenem avtomobilu?

Morda na drugi strani ulice živi upokojenec, ki je pred kratkim ostal brez žene. Osamljen je in si želi prijateljstva. Kaj praktičnega lahko narediš zanj? Kaj lahko narediš za mlad par, ki se je pravkar vselil v stanovanje v istem nadstropju, kjer živiš tudi sam, ali v hišo v tvoji ulici? Kako jima lahko pomagaš spoznati sosesko? Glede na to, da sta »nova«, katere so njune potrebe?

Razmisli o ljudeh v svoji soseski, ki potrebujejo in si želijo boljšega zdravja. Morda si želijo prenehati kaditi, se začeti bolj zdravo prehranjevati, shujšati, omejiti stres, več telovaditi ali razviti boljši

življenjski slog. Kako lahko naša cerkev razvije delujoč in obširen zdravstveni program za doseganje ljudi v soseski?

Kaj pa če smo v manj razviti soseski, v kateri se morajo ljudje naučiti brati in usvojiti osnovne računalniške spretnosti ter potrebujejo hrano ali nekatere osnovne življenjske potrebščine?

Če želimo hoditi po Jezusovih stopinjah, razmislimo o dejanskih načinih, kako lahko v Jezusovem imenu zadovoljimo potrebe svoje soseske.

9. NAŠE STALIŠČE PRI DOSEGANJU LJUDI

Ključna besedila: Ef 4,32; Jn 4,27–30; 2 Tes 1,1–4; Rim 15,7; 1 Pt 3,15.

Splošni pregled

Naše stališče do drugih pogosto določa njihov odziv na nas. Ali ste opazili, da vam ljudje pogosto vrnejo nasmešek, če se jim nasmejete? Ali ste opazili, da se na nepričakovani poklon pogosto odzovejo pozitivno?

Jezus je razumel to značilnost človeške narave. V Evangeliju po Janezu piše, da je Jezus »prava luč, ki razsvetljuje vsakega človeka«. (Jn 1,9) Globoko v nas sta hrepenenje po večni resnici in boleča praznina, ki koprni po namenu in smislu. Bog je v vsakogar položil hrepenenje po tem, da ga spozna. Kadar k ljudem pristo-pimo z zavedanjem – pa če to vedo ali ne – da je v njih skrita lakota po spoznanju Boga, se bomo do njih vedli drugače, kakor če bi mislili, da jih duhovne teme ne zanimajo.

Ta teden bomo proučevali o tem, kaj je Jezus mislil o ljudeh. Ogleдали si bomo njegovo stališče do ljudi, ki na videz niso kazali nobenega zanimanja za njegovo sporočilo. Zanimalo nas bo, kako je pristopil k Samarijanki, pismouku, rimskemu stotniku, Kanani-čanki in ženski dvomljivega ugleda. V vseh primerih je iskal le najboljše. Resnico je vedno podal z ljubeznijo. Temelji njegovega sporočila so bili sprejemanje, odpuščanje, milost in upanje na novo življenje. Jezus ni nikoli zmanjšal vrednosti resnice, temveč jo je vedno predstavil na odrešujoč način. Ta teden bomo odkrivali, kako lahko Jezusov način uporabimo pri svojem pričanju.

Razlaga

O Samarijanki smo govorili že v prejšnjem nauku. V Jezusovem pogovoru s to žensko pa obstaja še en vidik, ki je izrednega pomena za naše razumevanje Jezusovih načel oznanjevanja vere. V nadaljevanju pogovora je ženska Jezusu dejala: »Gospod, vidim, da si prerok. Naši očetje so na tej gori molili; vi pa pravi-te, da je v Jeruzalemu kraj, kjer se mora moliti.« (Jn 4,19–20) Bogoslužje in Božja navzočnost sta bila predmet spora med Judi in Samarijani. Gora Garizim je bila glavna točka razhajanj med njimi. Neki judovski modrec je zastavil vprašanje in sam

odgo-voril nanj: »Kdaj bodo lahko Samarijani sprejeti v judovsko vero? Ko bodo opustili svoje prepričanje o gori Garizim.« Jezus bi lahko zlahka začel teološko razpravo o pravem bogoslužju. Namesto tega pa je videl preko Samarijankinega razumnega vprašanja in zadovoljil potrebo njenega srca. Njena potreba ni bila dobiti odgovore na vsa verska vprašanja, temveč doživeti sprejemanje, odpuščanje in novo življenje, ki ga lahko da samo Jezus. Njeno spreobrnjenje je vplivalo na vso Samarijo.

Jezus je dva dni preživel v tem kraju, ki je bil videti nedojemljiv za evangelij, z ljudmi, ki so bili prav tako videti nedojemljivi zanj. Sadovi so bili izjemni. »Iz tega mesta pa je veliko Samarija-nov sprejelo vero vanj zavoljo besed žene. ... In veliko več jih je sprejelo vero zavoljo njegove besede.« (Jn 4,39.41) To je bil začetek duhovne žetve na področju, ki je bilo videti nerodovitno. Samarija je dozorela za evangelij. Ko je Filip čez nekaj let oznanjeval v Samariji, je ta »sprejela Božjo besedo«. (Apd 8,14)

Kaj če bi Jezus začel teološko razpravo s Samarijanko? Predpostavljam, da bi vroče razpravljala o tem, kje je pravi kraj bogoslužja. Jezus je videl preko njenih besed in opazil njene potrebe. Uspešne Božje priče so prijazne in imajo prijeten odnos. V drugih vidijo le najboljše.

Razmislimo o Kristusovem srečanju s Kananičanko. Kana-anci so bili malikovalci in čistilci mrtvih. Poleg tega so čistili tudi Baala, Ela, Ašero in Astarto. Ti tako imenovani bogovi plodnosti so bili tudi bogovi in boginje rastlinstva in žetve. Ljudje so jim pogosto darovali žito in sadje, da bi pridobili njihovo naklonjenost. Mnogi učenjaki menijo, da so kanaanski verski obredi vključevali tudi človeške žrtve, še posebej žrtvovanje otrok.

Če je obstajal kdo, ki bi ga Jud gotovo imel za zavrženega od Boga, nedotakljivega in nedosegljivega, je bila to Kananičanka. Jezusovo ravnanje s to žensko je bilo mojstrsko in neobičajno. V božanski modrosti se ji je pod vodstvom Svetega Duha približal na način, ki se je zdel skoraj v nasprotju z njegovo naravo. Ženska je iskreno prosila Zveličarja, naj se je usmili in ozdravi njeno hčer, ki je bila obsedena z demoni. (Mt 15,22) Kako se je Jezus odzval na to iskreno prošnjo? Presenetljivo – s tišino. Videti je bilo, kakor da se ne zmeni zanj. (Mt

15,23) Učenci so ga moledovali, naj jo odžene, vendar je ženska še naprej vztrajala pri prošnjah za Jezusovo pomoč. Nato pa je Jezus rekel nekaj osuplji-vega: »Nisem poslan, razen le k izgubljenim ovcam Izraelove hiše.« (Mt 15,24) Te besede zvenijo pristransko. Iz njih se da razbrati, da je Jezus prišel samo za izbrance. Obupana ženska pa ni hotela sprejeti odklonilnega odgovora. Vzkliknila je: »Gospod, pomagaj mi!« (Mt 15,25) Videti je, kakor da jo je Jezus z odgovorom dokončno zavrnil: »Ni lepo, da se vzame kruh otrokom in se vrže psičkom.« (Mt 15,26) Ženska je vztrajala pri svoji prošnji: »Da, Gospod, toda tudi psički jedo od drobtinic, ki padajo z mize njihovih gospodarjev.« (Mt 15,27)

Jezus je pri svojih odgovorih uporabil božansko strategijo. Žensko je usmerjal h globlji veri in učencem razodel, kako potrebno je, da v ljudeh, ki bi jih sicer zavrnil, vidijo globino vere. Kristus je v navzočnosti učencev dejal ženski: »'O žena, velika je tvoja vera. Zgodi naj se ti, kakor hočeš.' In njena hči je ozdravela tisto uro.« (Mt 15,28) Osupljivo je, da je Jezus videl to, česar drugi niso opazili. V Kananičanki je videl močno vero. Učinkovita priča za Kristusa opazi svitanje vere v srcu ljudi, ki živijo na področjih, kjer vere ne bi pričakovali.

Jezus se je strinjal z ljudmi, kjer se je lahko, jih sprejemal tam, kjer so bili, in jih pohvalil na področjih, kjer jih je lahko. Z ljudmi je vzpostavil ljubeč odnos, znotraj katerega je posejal seme vere in oznanil božanske resnice.

Sprejemanje izvira iz evangelija. Ker nas je Kristus sprejel, lahko tudi mi sprejmemo druge. Drugim lahko odpustimo, ker je Kristus odpustil nam. Z ljudmi smo lahko usmiljeni, ker nam je Kristus izkazal usmiljenje. Kristus v nas vidi le najboljše, zato lahko tudi mi v drugih vidimo enako. Apostol Pavel je to izrazil z besedami: »Zato sprejemajte drug drugega, kakor je tudi Kristus sprejel vas, Bogu v slavo. Bodite pa med seboj blagi, milosrčni, odpuščajte drug drugemu, kakor je tudi Bog v Kristu-su vam odpustil.« (Rim 15,7; Ef 4,32)

Ponazoritev

Zakon prijaznosti pridobi srce. Nežna prijaznost, sprejemanje in odpuščanje odprejo človekov um za sprejem evangelija. Če z drugimi ravnamo, kakor Kristus ravna z nami, se bo naše pričanje spremenilo.

Neki mrzli večer je revna ženska brezciljno tavela po ulici. Ko je šla mimo molitvenega doma Krščanske adventistične cerkve, je opazila, da v stavbi gorijo luči. Z nelagodjem je stopila v družabni prostor, ne da bi vedela, kaj jo čaka. Njeno življenje je bilo zelo težavno. Nedavno je doživela precej travmatičnih izkušenj.

V dvorani se je odvijal tečaj kuhanja zdrave hrane. Usedla se je na stol v zadnji vrsti, si nadela volneno kapo in se zavila v zimski plašč. Gotovo je bila pravo čudo med drugimi, bolj omikanimi udeleženkami tečaja. K njej je pristopilo nekaj žensk in ji dalo vedeti, da je dobrodošla med njimi. Videti je bilo, da so prezrle njeno siromaštvo in videle to, kar je v resnici bila. Spregledale so celo to, da je po koncu tečaja brskala po smeteh, da bi našla hrano. Ženske niso veliko govorile, temveč so si prizadevale poskrbeti za nekatere njene potrebe. Revna ženska je še naprej obiskovala tečaj. Prijateljstvo je spletlo vezi med nekaterimi udeleženkami in to nesrečno žensko. Doživela je prijaznost, ljubezen in sprejemanje, zato je začela vsak teden hoditi v cerkev in proučevati svetopisemske nauke.

Pod krinko se je skrivala inteligentna in nadarjena ženska. V otroštvu je hodila na ure klavirja in postala spretna pianistka. V dveh letih je postala dejavna vernica in ena izmed pianistk v cerkvi. Vse se spremeni, kadar na ljudi začnemo gledati z vidika tega, kar bi lahko postali, in ne z vidika tega, kar so. Jezusov odnos do ljudi je bil prijeten in prav takšen je lahko tudi naš.

Uporaba

Predstaviti resnico v ljubezni

Prijateljstvo odpre vrata srca, vendar človek običajno ne postane Kristusov sledilec brez našega pričanja. Pozitivni odnosi ustvarijo zaupanje, vendar sami po sebi ne pridobijo ljudi za Boga, če pri tem ne gre za kristo-centrične odnose. Jezus je »pot in resnica in življenje«. (Jn 14,6) Vsak svetopisemski nauk odkriva resnico o Jezusu, zato lahko z njegovo močjo živimo njegovo življenje. Apostol Pavel nam naroča, naj govorimo resnico v ljubezni. (Ef 4,15)

Vernike v razredu povabite k pogovoru o naslednjih možnih primerih:

1. Brezdomec si postavi šotor na cerkvenem parkirišču. Tam je že tri noči. Kako bi bilo primerno ravnati z njim in česa ne bi bilo primerno

narediti? Kako lahko izkažete usmiljenje, ne da bi cerkveno parkirišče spremenili v tabor za brezdomce ali motili sosede?

2. Vaš prijatelj – katolik in podjetnik – je nedavno izgubil ženo po dolgotrajnem boju z rakom. Skrbi ga, da njegova žena trpi v vicah. Kako mu lahko na tolažilni način in z ljubeznijo predstaviš resnico o stanju mrtvih, ne da bi ga užalil?

3. Mladi starši, ne-adventisti, so nedavno v avtomobilski nesreči izgubili 12-letnega sina. Kako jim lahko vliješ upanje na drugi Kristusov prihod, ne da bi omalovaževal sinovo smrt?

Sledijo nasveti za razvijanje zmagoslavnega pristopa:

1. Prosi Jezusa, naj te prepriča, da je v vseh ljudeh hrepene-nje po duhovnem in jih je mogoče pridobiti zanj.

2. Prizadevaj si razviti naklonjen, kristo-centričen odnos z ljudmi v svojem krogu vpliva.

3. Moli za priložnosti, da bi jim lahko oznanil božansko resnico.

4. V okviru ljubečega odnosa jim predstavi svetopisemske resnice.

10. VKLJUČENOST V MALE SKUPINE

Ključna besedila: 1 Mz 1,1–3; 1 Kor 12,12–25; Apd 2,41–47; 6,3–7; 12,5.12–18; 16,9–10.14–15.

Splošni pregled

V nekaterih delih sveta so male skupine osnova duhovne nege in doseganja drugih. Spet drugje je v krajevnih cerkvenih skupno-stih malih skupin malo, če sploh so. Sveto pismo male skupine opisuje na različne načine. Zasledimo jih že v 2. Mojzesovi knjigi, kjer predstavljajo del Mojzesovega organizacijskega načrta za Izraela, v Novi zavezi pa so središče Jezusove službe in službe cerkve prvega stoletja.

V Svetem pismu imajo male skupine več nalog, poleg tega vse niso organizirane na enak način. Obstaja več vrst skupin. Nekatere se osredotočijo na »duhovno nego« ter poudarjajo molitev in proučevanje Svetega pisma. Druge so bolj usmerjene na pričanje in doseganje ljudi, spet tretje pa so namenjene krščanskemu občestvu in reševanju težav. Najpogostejše dejavnosti svetopisemskih malih skupin so molitev, proučevanje Svetega pisma, občestvo in pričanje. Uspešne in trajne male skupine morajo vsebovati vse štiri značilnosti.

Male skupine, ki niso misijonsko usmerjene, pogosto ne obstojijo dolgo. Člani male skupine, ki je sicer osredotočena na misijonstvo, vendar je v njej bolj malo molitve, proučevanja in občestva, pogosto pregorijo zaradi stalne dejavnosti. V nauku tega tedna bomo kratko proučevali starozavezne male skupine, večino časa pa bomo namenili podrobni proučevanju Jezusove službe malih skupin in razgibanim, večplastnim malim skupinam iz Apostolskih del.

Razlaga

V prvi svetopisemski vrstici: »V začetku je ustvaril Bog nebesa in zemljo,« (1 Mz 1,1) je za Boga uporabljena množinska oblika – hebrejski samostalni »Elohim«. Skozi vso krščansko zgodovino so učenja-ki v tej vrstici videli dokaz, da božanstvo sestoji iz Očeta, Sina in Svetega Duha.

To postane še jasnejše v 1 Mz 1,26: »Reče Bog: 'Naredimo človeka po svoji podobi, ki nam bodi sličen.'« Tukaj je ob množinskem imenu za

Boga (Elohim) v množinski obliki tudi glagol (»naredimo«), kar dodatno potrjuje množino božanstva. Skupaj z drugimi svetopisemskimi odlomki je 1 Mz 1 trden dokaz za to, da so Oče, Sin in Sveti Duh kot tri ločena večna bitja soobstajali v mali skupini nedeljive enotnosti in v različnih vlogah sodelovali pri ustvarjanju vesolja. (1 Mz 1,1–2; Ef 3,9; Heb 1,1–3; Kol 1,13–17)

Sveto pismo uči, da Bog ne obstaja sam. Oče, Sin in Sveti Duh od večnosti soobstajajo v zaupnem občestvu in veliki ljubezni drug do drugega. Ljubezen, ki je izražena v odnosu članov božanstva in v njihovem sodelovanju pri stvarjenju in odrešenju, je zgled vsem malim skupinam.

Ta resnica je predstavljena tudi v Novi zavezi, še posebej v Jezusovi in apostolski službi. V Lk 6,13 beremo, da je Jezus iz množice sledilcev izbral dvanajst učencev. Preden jih je izbral, je vztrajal vso noč v molitvi k Bogu. (Lk 6,12) Sveti Duh ga je vodil pri izbiri dvanajstih učencev, ki so postali del njegove male skupine. V tej skupini so imeli Peter, Jakob in Janez najtesnejši odnos z njim. Jezus je molil za učence in skupaj z njimi. Oznanjal jim je Božjo besedo. Pogosto so jedli skupaj, si delili stvari in spletli trajno vez občestva ter sodelovali v njegovem poslanstvu.

Čeprav so prihajali iz različnih ozadij, imeli različen značaj in osebnost ter raznoliko razumevanje, jih je Jezusu po vstajenju uspelo zediniti v poslanstvu oznanjevanja evangelija svetu. Skupaj so bili močnejši, kakor če bi delovali vsak zase. V enotnosti je moč, v ločenosti pa šibkost. Kadar so verniki del malih skupin, združeni v poslanstvu, v katerem vsak član razume, kaj je njegova vloga v Kristusovem telesu, bo cerkev mogočna priča svetu.

Oglejmo si nekaj primerov službe malih skupin v Apostolskih delih. V Apd 2 beremo, da se je na petdesetnico krstilo 3.000 ljudi. Kako se je poskrbelo za te kristjane po njihovem spre-obrnjenju? Kaj je cerkev ohranjalo močno? Poročilo pravi: »Bili pa so stanovitni v nauku apostolov in v bratovski zvezi in v lomljenju kruha in v molitvah.« (Apd 2,42) To besedilo je izjemno poučno. Za nove kristjane je z molitvijo in občestvom skrbela mala skupina, vera teh ljudi pa se je obnavljala po proučevanju Svetega pisma. Njihovo življenje je bilo napolnjeno z veseljem in hvalo. Ljudi v skupnosti je ganilo, ko so jim pričali z

besedami in življenjem. Pričanje je imelo takšno moč, da jim je Gospod vsak dan pridruževal nove. (Apd 2,47) Enotna cerkev, organizirana za služenje, je mogočna priča v svoji soseški.

V 1 Kor 12 apostol Pavel za opis cerkvene organizacijske strukture uporabi simbol Kristusovega telesa. Vsak vernik lahko prispeva kaj dragocenega. Opazimo lahko, da so v človeškem telesu različni telesni organi združeni v sisteme. Posamezni tele-sni udje ne delujejo samostojno. Človeško telo sestoji iz enajstih sistemov, ki so ključnega pomena za učinkovito delovanje telesa, na primer prebavni, srčnožilni, živčni in dihalni sistem.

Pomislite na dihalni sistem, ki sestoji iz skupine različnih organov, ki skrbijo za pretok kisika v celice, na primer nos, usta, grlo, sapnik in bronhiji. Dihalni sistem preko dihalne poti prinaša življenje vsemu telesu. Ali sedaj razumete, zakaj je Sveti Duh navdihnil apostola Pavla, naj za cerkev uporabi simbol telesa?

Pavel piše: »Vi pa ste Kristusovo telo in vsakteri zase je ud telesa.« (1 Kor 12,27) Verniki, združeni v male skupine, kjer vsak s svojimi darovi prispeva k celoti, ustvarjajo zdravo okolje za duhovno rast posameznikov in cerkve. Vsak telesni ud ima določeno nalogo. V telesu ni brezdelnih opazovalcev. Prav vsak ima svojo nalogo. V 1 Kor 12,20–22 je to zelo jasno izraženo: »Tako so pa sicer mnogi udje, a telo eno. Nikar ne more oko reči roki: 'Ni te mi treba,' ali zopet glava nogama: 'Ni mi vaju treba.' Marveč tisti udje telesa, ki se zde slabejši, so tem bolj potrebni.«

Vsak vernik je izrednega pomena. Vsakomur je bil dan dar, da bi z njim služil telesu. Male skupine so Božje orodje, ki ga uporabi, da bi pričanje vsakega vernika usmeril za dobro vsega telesa. Medsebojno povezane skupine z različnimi vlogami in odgovornostmi predstavljajo temelj zdrave cerkve. Vključenost v malo skupino spodbuja krščansko predanost in odgovornost. Krščanstvo ni dejanje posameznika. Kristjani živimo v skupnosti, zato bi ji morali služiti s svojimi darovi.

Sledi nekaj praktičnih primerov iz Apostolskih del. V Apd 6 beremo o težavi, ki je nastala znotraj cerkve v povezavi s skrbjo za revne vdove. Prišlo je do mrmranja, da se pri vsakodnevni oskrbi s hrano zanemarja grško govoreče vdove. Ta težava bi lahko postala zelo sporna in razdvojila cerkev. Kako so jo rešili? Mala skupina diakonov

se je sešla, da bi našla rešitev, ki bi bila v dobro telesa. Zaradi zedinjenih darov teh pobožnih mož je bila težava rešena. Še en primer učinkovitosti malih skupin najdemo v Apd 12. Herod je Petra dal zapreti. Videti je bilo, da je Petrova usoda zapečaten. Cerkev je ustanovila malo molitveno skupino na domu, kjer so verniki iskreno iskali Boga. Peter je bil čudežno rešen. Mala skupina predanih vernikov, ki molijo, prinaša večno spremembo.

V Apd 16 je apostol Pavel organiziral zdravstveno-evangelj-sko skupino, katere člana sta bila tudi Luka in mlad Pavlov varovanec Timotej, da bi oznanili evangelij Grčiji. Cerkve, ustanovljene v Filipih, Solunu in Korintu pričajo o učinkovitosti njihovega dela. Ogladali smo si tri primere malih skupin: v Apd 6 je skupina delovala predvsem v cerkvi; v Apd 12 je šlo za molitveno skupino; v Apd 16 pa za misijonsko malo skupino.

Ena od stvari, na katero moramo biti še posebej pozorni pri vzpostavljanju malih skupin, je miselnost, da morajo biti vse skupine enake. V Novi zavezi so obstajale različne skupine, ki so stregle različnim potrebam in v dobro vseh izvajale različne vrste služb.

V vsaki skupini so imeli molitev, občestvo, proučevanje Svetega pisma in služenje. Oblika, struktura in služba teh skupin pa so bile različne in so temeljile na darovih vernikov. Nekatere skupine so bile predvsem skrbniške in so delovale znotraj Kristu-sovega telesa. Spet druge so bile osredotočene na poslanstvo pridobivanja izgubljenih za Kristusa.

Uporaba

Poleg osebnega pričanja male skupine nudijo priložnost za kar najboljšo uporabo različnih darov članov skupine. Nismo vsi poklicani opraviti enakih stvari, vendar pa smo vsi poklicani k uporabi darov, ki smo jih prejeli od Boga. Male skupine so vznemirljiv način vključenosti v cerkveno življenje. V razredu se pogovorite o naslednjih vrstah malih skupin:

1. *Sobotnošolske akcijske skupine:* Sobotnošolski razred se srečuje, da bi skupaj molil, živel v občestvu, imel skupno kosilo, proučeval Besedo in načrtoval dejavnosti za doseganje ljudi. V nekaterih delih sveta so sobotnošolske akcijske skupine temelj cerkvene rasti.

2. *Skupine služenja*: Male skupine, ki štejejo med 6 in 12 članov s podobnimi darovi in zanimanji, se združijo, da bi skupaj služile na določenem področju. Primer je lahko zdravstvena služba za doseganje ljudi (kuharski tečaj, predavanja o obvlado-vanju stresa, predavanja o življenjskem slogu itn.). Drugi primeri so lahko služba družinam in mladim, proučevanje Svetega pisma ali literarna služba. V vseh teh primerih Sveti Duh vodi vernike s podobnimi zanimanji, da ustanovijo malo skupino, v kateri lahko uporabijo svoje darove za doseganje ljudi v soseski.

3. *Skrbniške skupine*: To so skupine, ki štejejo med 6 in 12 članov, katerih glavni namen je skrbeti za že obstoječe vernike in krepiti njihovo vero. Te skupine se na domovih srečujejo na vsakih 3 do 6 mesecev. Njihov namen je, da si člani zaupajo svoje radosti in bolečine, težave in zmage. Skupaj molijo in proučujejo Besedo ter se družijo v medsebojnem občestvu.

Tukaj so tri praktične možnosti, kako se lahko dejavno vključiš v Kristusovo delo:

1. Ali si kdaj pomislil, da bi na svojem domu ustanovil malo skrbniško skupino?

2. Ali te Sveti Duh spodbuja, da se pridružiš skupini služenja?

3. Kaj si misliš o tem, da bi naš sobotnošolski razred postal »sobotnošolska akcijska skupina«, ki bi se enkrat mesečno srečevala, da moli, izkusi občestvo, proučuje Besedo in načrtuje sobotnošolske misijonske dejavnosti?

V novozavezni cerkvi ni bilo gledalcev. Zato postanimo dejavni! Z uporabo svojih darov v okviru male skupine bomo rasli v Kristusu in živeli na blagoslov drugim.

11. OZNANJATI JEZUSA

Ključna besedila: 1 Jn 5,1–3.11–13; Ef 2,1–8; Mr 5,15–19; Heb 10,19–22.

Splošni pregled

Moč novozaveznega pričanja leži v osebnem pričevanju. Verniki prvega stoletja so oznanjali Kristusa, ki so ga osebno poznali. Namišljeni kristjani ne bodo nikoli spremenili sveta. Kadar Kristus po Svetem Duhu prebiva v našem srcu, se naše življenje spreminja.

Pričanje je naporno delo, če ga jemljemo kot obveznost ali versko dolžnost. Če pa prihaja iz srca, ki je prežeto z ljubeznijo do Odrešenika, nam pričanje prinaša radost. Ko smo zaljubljeni, radi govorimo o ljubljeni osebi. Kar drži v primeru ljubezni do človeka, gotovo drži tudi za ljubezen do Boga. Moč novozaveznega pričanja je bila v tem, da so verniki spontano oznanjevali ljubljenega Kristusa. Pričanje ni bila verska zahteva, temveč odziv srca na Kristusovo daritev na križu.

V nauku tega tedna bomo zopet raziskali, kako mogočen vpliv ima lahko osebno pričanje na druge. Moč osebnega pričanja, ki spreminja, ni v tem, kako slabi smo bili nekoč ali kako dobri smo sedaj, temveč v Kristusu, ki je z odrešujočim poslanstvom ljubezni prišel na ta od greha prekleti svet, da bi nas odkupil. Ne zaradi tega, kdo smo mi, temveč zaradi tega, kdo je On, lahko pričamo z gotovostjo.

Razlaga

V Ef 2 apostol Pavel opisuje spremembo, ki se zgodi v človeku, ki sprejme Kristusa. Pravi, da smo »nekaj hodili po navadi tega sveta, ... delali želje mesa in misli, in bili po naravi otroci Božje jeze kakor tudi drugi«. (Ef 2,2–3) Izraz »otroci jeze« preprosto pomeni, da smo po naravi grešni in si zaslužimo Božjo obsodbo in jezo. Prerok Jeremija pravi, da je srce »varljivo nad vse in hudo popačeno«. (Jer 17,9) Izaija dodaja, da je celo naša pravičnost kakor »umazana cunjica«. (Iz 64,5) Naša pravičnost je primerjana z umazano obleko, ker prihaja iz srca, umazanega z grehom. Brez Kristusa smo brezupno izgubljeni in sužnji svoje grešne narave.

Pavel nadaljuje svojo razpravo o načrtu zveličanja in pravi, da nas je »Bog, bogat v usmiljenju, ... oživil s Kristusom vred ... in z njim

vred obudil in posadil v nebesa v Kristusu Jezusu«. (Ef 2,4–6) Rešil nas je po svoji milosti in ne zaradi naših pravičnih del. (Ef 2,8) Vse je milost. Kristus nas po svoji milosti opravičuje krivde greha in nas osvobaja njegovega primeža. Po svoji milosti nas rešuje kazni greha in nas osvobaja njegove moči. Zveličanje po milosti nas rešuje obsodbe in sužnosti ali nadvlade greha. Mi, ki smo nekoč bili mrtvi v prestopkih in grehah, sedaj živimo v Kristusu. Izraz »oživiti« v Ef 2,5 pomeni ponovno rojstvo. V Kristusu smo ponovno rojeni. Dana nam je nova priložnost z novo istovetnostjo v Kristusu, novim začetkom in novo močjo v njem. Z novim življenjem v Kristusu smo »njegovo delo, ... ustvarjeni ... za dobra dela; ki jih je Bog naprej pripravil, da živimo po njih«. (Ef 2,10) Grška beseda za »stvaritev« je *poiema*. Iz nje izvira angleška beseda za pesem (ang. *poem*). Kadar nas Kristus v slavo svojega imena ponovno ustvari, začne po dobrih delih, ki jih po moči Svetega Duha opravljamo pred vsem veseljem, pišemo pesem svojega življenja.

Milost za vse

Izjemno dobra novica je, da milost ni na voljo samo nekatere-rim izbrancem. Apostol Pavel jasno pravi, da je brezplačno dana vsem: »Sedaj pa, v Kristusu Jezusu, ste vi, ki ste bili nekdaj daleč, postavljeni blizu po Kristusovi krvi. Kajti On je naš mir, ki je naredil iz obojega eno in podrl ločilno pregrajo s tem, da je v svojem mesu odpravil sovraštvo.« (Ef 2,13–14) Izraz »ločilna pregraja« je izrednega pomena. Judje nikomur, ki ni bil Jud, niso dovolili stopiti v judovski tempelj. Tam je bila postavljena kamnita prepreka, visoka približno meter in pol, na kateri je bilo trinajst kamnitih plošč, na katerih so besede v latinščini in grščini tujece ali pogane svarile, da tvegajo življenje, če se odločijo stopiti na dvorišče.

Judovski zgodovinar Jožef Flavij o tem piše: »Tam je bila kamnita pregrada. ... Njena konstrukcija je bila zelo elegantna. Sestavljali so jo stebri, enako oddaljeni drug od drugega, na njih pa je bil zapisan zakon čistosti. Z rimskimi in grškimi črkami je pisalo, da 'noben tujec ne sme stopiti v to svetišče'.« *Archeo-logical Bible* (Grand rapids, MI: Zondervan Publishers, 2005), str. 1917, v izvorniku *Josephus* (Wars 5.5.2)/ Pogani niso imeli dostopa do Božje navzočnosti v judovskem templju. Kristus pa je to spremenil. Njegova milost je omogočila

neposreden dostop do Očeta. Vsakdo, ki z vero sprejme zveličanje, ki ga Kristus daje brezplačno, bo lahko stopil v njegovo večno kraljestvo.

Evangelij in zveličanje sta namenjena vsem. Tudi odpuščanje, usmiljenje, pomilostitev in milost so za vse. Novozavezni verniki so razumeli čudež njegove milosti, zato niso mogli molčati. Dojeli so zagotovilo večnega življenja v Kristusu. Živeli so, da bi drugim povedali o bogastvu njegovega usmiljenja. Ko bomo razumeli pomen njegove milosti, bomo tudi mi živeli z namenom, da drugim govorimo o njej.

Milost nas spreminja

Milost nas spreminja. Spremenila je tudi Jakoba in Janeza, ki sta bila znana kot »sinova groma«. Takšnega nadimka ne damo ljudem, ki so nežni, ustrežljivi ali zadržani. Jakob in Janez sta bila nastopača, ki sta zlahka postala nepotrpežljiva ali razdražljiva. Poleg tega sta bila tudi izredno tekmovalna in sta si prizadevala za pomembno mesto v Kristusovem novem kraljestvu. Njegova požrtvovalna ljubezen pa je spremenila samo njuno bistvo. Jakob je umrl mučeniške smrti, Janez, ki je dočakal več kakor 90 let, pa se nikdar ni utrudil govoriti o ljubezni, ki ga je spremenila. Neki pisatelj je dejal: »Janez je pisal s peresom, namočenim v ljube-zen.« Ljubezen ga je spremenila, zato si je želel govoriti o njej. Apostol Pavel pravi: »Kristusova ljubezen nas priganja.« (2 Kor 5,14) Povedano drugače: Kristusova ljubezen nas spodbuja, motivira in priganja, da drugim pripovedujemo zgodbo o zveličanju.

Duh preroštva pravi: »Ljubezen je značilnost nebes. Meseno srce je ne more obroditi. Ta nebeška rastlina uspeva tam, kjer ima Kristus popolno nadvlado. V življenju, v katerem obstaja ljubezen, obstajata tudi moč in resnica. Ljubezen je dobra in samo dobra. Tisti, ki imajo ljubezen, obrodijo sadove svetosti in na koncu večno življenje.« /Ellen G. White, *The Youth's Instructor*, 13. januar 1898; *Božji sinovi in hčere*, 12. februar/

Pripovedovati o Jezusu pomeni pripovedovati o tem, kako njegova milost deluje v našem življenju. Pričanje ni duhovni dar, ki bi ga prejeli samo nekateri, temveč je naloga vsakega kristjana. Preprosto povejte, kaj je Kristus naredil za vas. Pripovedujte ljudem o miru, ki ste ga našli v Jezusu. Povejte jim, kako je Kristus vašemu življenju dal smisel. Molite za priložnosti, da bi lahko ljudem okoli sebe povedali o sreči, ki

ste jo našli v hoji za njim. Povejte jim, kako ste se z vero oklenili njegovih obljub in spoznali, da so resnične. Govorite o odgovorih na svoje molitve ali svetopisemskih obljubah, ki so pomembne za vas. Presenečeni boste nad tem, kako se bodo ljudje odzvali na iskreno vero.

V enem od prejšnjih naukov smo govorili o obsedencih. Zamislite si moč njunega pričanja, ko sta pripovedovala o tem, kaj je Kristus naredil zanju. Kdo bi lahko ugovarjal pričanju, ki je bilo tako resnično? Spremenjeno življenje je najmogočnejša priča. Nekateri ljudje bodo oporekali temu, kar verujete, in razpravljali o vaši teologiji, vendar bo le malo ljudi oporekalo pričevanju spre-menjenega življenja. Duh preroštva čudovito pravi: »Najmočnejši dokaz v korist evangeliju je ljubeč in prijazen kristjan.« /Ellen G. White, *Zdravje na dosegu roke*, str. 319/ Čudovita sprememba v življenju obsedencev je utišala tudi kritike. Ko bo skozi vaše življenje tekla Kristusova ljubezen, si bodo drugi želeli spoznati njega, ki vas je tako spremenil ter vam dal mir in srečo.

Kristjanovo jamstvo

Kaj bi odgovoril, če bi te kdo vprašal, ali imaš večno življe-nje. Ali bi bil tvoj odgovor nejasen? Ali bi izrazil gotovost? Ali bi odgovoril: »Upam, da ga imam,« ali: »Ko bi le vedel,« ali: »Nisem prepričan.« Jezus želi, da si prepričan o večnem življenju. Apostol Janez pravi: »Bog nam je dal večno življenje, in to življenje je v njegovem Sinu.« (1 Jn 5,11) Nato dodaja besede, ki so preveč jasne, da bi jih ne bi razumeli drugače: »To je pričeva-nje: da nam je Bog dal večno življenje, in to življenje je v njego-vem Sinu. Kdor ima Sina, ima življenje; kdor nima Božjega Sina, nima življenja. To sem vam pisal, da veste, da imate večno življenje, kateri verujete v ime Božjega Sina.« (1 Jn 5,11–13) Vse dokler v nas živi Kristus, imamo večno življenje. Ker je Jezus življenje, imamo v njem življenje tudi mi. To jamstvo daje moč našemu pričanju. Naše jamstvo ne sloni na naših dobrih delih ali lastni pravičnosti, temveč samo na Kristusu, ki po Svetem Duhu živi v nas in po nas opravlja dobra dela.

Uporaba

Ali smo lahko učinkovita priča za Kristusa, tudi če nismo prepričani o svojem zveličanju? Nekateri adventiste skrbi sprejeti svetopisemski nauk o gotovosti zveličanja, ker Duh preroštva pravi, da nikdar ne

moremo reči, da smo zveličani. (Ellen G. White, *Kristusove prilike*, str. 101) Podrobna analiza te izjave razkrije, da Ellen White govori v okviru reka »enkrat rešen, za vedno rešen«. Govori o zmotnem zagotovitlu, ki izvira iz prepričanja vase, in o napačnem prepričanju, da kadar pridemo h Kristusu, se ne moremo nikdar več vrniti na staro pot in biti izgubljeni. Ta nauk lahko v našem krščanskem življenju hitro pripelje do samozadovoljstva in opravičevanja lastnega grešnega vedenja. Božja milost ni »poceni«. Spreminja življenje. Glede prepričanja o zveličanju v Jezusu je Duh preroštva jasen: »Vsakdo lahko ve, da ima živega Zveličarja, ki je njegov pomočnik in Bog. Ni vam treba obtičati na mestu z besedami: 'Ne vem, ali sem zveličan.' Ali veruješ, da je Kristus tvoj osebni zveličar? Če da, potem bodi vesel.« /Ellen G. White, *General Conference Bulletin*, 10. april 1901/

Spodbudi vernike v razredu, naj povedo, zakaj je prepričanje o zveličanju osnova za učinkovito pričanje. Nekdo naj prebere 1 Jn 5,11–13. Pogovorite se o tem besedilu. Kje lahko najdemo jamstvo o večnem življenju?

Preberite in se pogovorite o naslednjem odlomku:

»Ko je pogled uprt vanj, postane On središče njihovega življenja. Dolžnost postane veselje, žrtvovanje pa zadovoljstvo. Počastiti Kristusa, mu postati podoben in delati zanj je največja življenjska srčna želja in največja življenjska radost.« /Ellen G. White, *Vzgoja*, str. 262/

12. SPOROČILO, KI GA JE VREDNO OZNANITI

Ključna besedila: Raz 14,1–12.14–20; 19,11–18; 2 Pt 1,12.

Splošni pregled

V pripravi za sobotnošolske učitelje smo se to četrletje še posebej osredotočili na to, kako je Jezus ravnal z ljudmi, razodel Božji značaj in razložil večne resnice svojega kraljestva. Pričal pa ni samo z besedami, marveč tudi z življenjem. Njegova dejanja so razodevala resničnost njegovih besed. Njegovo življenje je pričalo o resničnosti tega, kar je učil. S požrtvovalnim služenjem bližnjim se je dotikal njihovih src. Predsodki so se razblinili in množice so se odzvale na vabilo evangelija.

Učinkovito pričanje izvira iz srca, ki je napolnjeno z ljubez-nijo do Kristusa in z njegovo Besedo. Novozavezni verniki so bili goreči oznanjevalci, ker so bili goreči za Jezusa. V njem so videli izpolnitev starodavnih prerokb. Njegovo življenje in nauki so pričali o Božji slavi. Ko je apostol Peter opisal izkušnjo zgodnje cerkve, je rekel, da so bili verniki utrjeni v »dani resnici«. »Dana resnica« je izraz, s katerim je opisal resnico, ki je bila odločilna in nujna za tisti rod. Kristus je prišel. V njihovem oznanjevanju ni bilo prav nič, kar bi bilo pomembneje. Jezus, Mesija, je izpolnil prerokbe. Zveličanje je na voljo vsem.

V nauku tega tedna bomo proučevali Jezusovo zadnje sporo-čilo umirajočemu svetu. Odkrili bomo njegovo sporočilo »dane resnice«, namenjeno ljudem zadnjega časa, ki se pripravljajo na njegov prihod. Ponovno bomo odkrili sporočilo njegove brezkon-čne ljubezni in obilne milosti ter večno resnico, zapisano v Razodetju (še posebej Raz 14,6–12).

Razlaga

Knjiga Razodetje je »Razodetje Jezusa Kristusa«. (Raz 1,1) Prav vsako prerokovanje v tej knjigi razkriva dragocene resnice o njem. To še posebej velja za njegovo zadnje sporočilo, zapisano v Raz 14. »Videl sem drugega angela, letečega po sredi neba, ki je imel večer evangelij, da ga oznani prebivalcem na zemlji in vsa-kemu narodu in rodu in jeziku in ljudstvu, Govorečega močnim glasom: 'Bojte se Boga in dajte mu slavo, kajti prišla je ura njegove sodbe; In molíte njega, ki je naredil nebo in zemljo in morje in studence vodá!« (Raz 14,6–7) Gre za nujno

(angel leti sredi neba), večno (angel ima večni evangelij) in vsesplošno sporočilo (oznanjeno mora biti vsem narodom, rodovom, jezikom in ljudstvom).

Večni evangelij

Besedna zveza »večni evangelij« zajema preteklost, sedanost in prihodnost. Ko je Bog ustvaril človeštvo – skupaj z zmožnostjo sprejemanja moralnih odločitev – je vnaprej videl, da bodo sprejeli napačne odločitve. Ker so njegova ustvarjena bitja imela sposobnost odločanja, so s tem prejela tudi možnost upreti se Božjemu ljubečemu značaju. Načrt zveličanja je bil v Božjih mislih narejen že pred uporom naših prastaršev v Edenu. (Raz 13,8)

Duh preroštva to opisuje: »Načrt za našo odkupitev ni bil poznejši domislek, torej narejen šele po Adamovem padcu. Bil je razodetje 'skrivnosti, ki je bila večne čase zamolčana'. (Rim 16,25) Je razkritje načel, ki so bila od večnosti temelj Božjega prestola.« /Ellen G. White, *Hrepenenje vekov*, 1994, str. 5; *Jezusovo življenje*, 2011, str. 5; *Jezusovo življenje*, 2020, str. 13/

Izraz »večni evangelij« govori o Bogu, ki svoja ustvarjena bitja tako močno ljubi, da je poskrbel tudi za morebiten upor, še preden so se pregrešili, saj se je popolnoma zavedal posledic njihove svobodne volje.

Evangelij pa je večten še v enem pogledu. Rodu ljudi, ki hrepeni po pristni, iskreni ljubezni in smiselnih odnosih, evangelij govori o sprejemanju, odpuščanju, pripadanju, milosti in moči, ki spreminja življenje. Govori o Bogu, ki brezpogojno ljubi in mu je tako zelo mar za človeštvo, da bo za našo odrešitev naredil kar koli, saj si večno želi živeti z nami.

Vsemu svetu

To nujno sporočilo za čas konca, ki je prvo od treh angelskih sporočil, pravi, da mora biti »večni evangelij« oznanjen »vsakemu narodu, rodu, jeziku in ljudstvu«. Gre za nalogo, ki je tako zelo veličastna, obsežna in pomembna, da je vsezajemajoča. Zahteva naše skrajne napore in popolno predanost. Iz osredotočenosti na lastna zanimanja nas usmerja h gorečnosti za Kristusovo službo. Navdihuje nas z nečim, kar je večje od nas, in našim omejenim mislim daje veličastnejši pogled.

Prav nič ni bolj navdihujoče, izpolnjujoče in dragoceno kakor biti del božanskega gibanja, ki ga je v previdnosti ustanovil Bog, da bi izvršil nalogo, ki zdaleč presega to, kar lahko človek doseže z lastnim trdom. Božje naročilo iz Raz 14 je največja naloga, ki je bila sploh kdaj zaupana njegovi cerkvi.

Bojte se Boga

Ostareli apostol Janez – jetnik na Patmosu – svoje nujno sporočilo za zadnji čas nadaljuje v Raz 14,7, kjer pravi, da je angel z »močnim glasom« rekel: »Bojte se Boga in dajte mu slavo, kajti prišla je ura njegove sodbe; in molíte njega, ki je naredil nebo in zemljo in morje in studence vodá!« Glagol *bati se* v Raz 14,7 je v izvorniku grška beseda *phobeo*. Na tem mestu ni uporabljena v smislu, da bi nas moralo biti strah Boga, temveč v smislu spoštovanja, občudovanja in čiščenja. Nakazuje popolno predanost Bogu in popolno vdanost njegovi volji. Gre za misel-nost, ki je osredotočena na Boga in ne nase. Bistvo velikega spopada je podrejenost Bogu. Lucifer je bil osredotočen nase in se ni želel podrežati veljavi koga drugega. Namesto da bi se podredil Tistemu na prestolu, si je želel sam vladati s tega prestola.

Prvo angelsko sporočilo nas vabi, naj Bog postane središče našega življenja. V dobi materializma in potrošništva, ko so posvetne vrednote »jaz« postavile v središče, nas nebesa vabijo, naj se od sužnjevanja sebi in poudarjanja svoje vrednosti obrnemo k Bogu in mu namenimo osrednje mesto v življenju.

Bogu dati slavo

»Dati Bogu slavo« nagovarja naša dejanja in se tiče naših prepričanj, ki bi morala biti vidna v našem življenjskem slogu, ki mora biti v vsem, kar delamo, Bogu v slavo.

Apostol Pavel v nujnem pozivu korintski cerkvi razloži, kaj pomeni Bogu dati slavo: »Če torej jeste ali pijete ali kar koli delate, vse delajte Bogu na slavo.« (1 Kor 10,31) Kadar je Bog središče našega življenja, je naša edina želja dati mu slavo na vseh življenjskih področjih, pa naj bo to na področju prehrane, oblače-nja, zabave ali glasbe. Bogu damo slavo, kadar svetu z življenjem, ki je predano izpolnjevanju njegove volje, razodevamo njegov ljubeči značaj.

Sodba na koncu časa

Odlomek se nadaljuje: »Bojte se Boga in dajte mu slavo, kajti prišla je ura njegove sodbe.« (Raz 14,7) Spori v velikem boju bodo končno rešeni. Vesolje bo spoznalo, da je Bog usmiljen in pravičen, ljubeč in pošten, sočuten in pravicoljuben. Sodba razo-deva, da je Bog naredil vse, kar je lahko, da bi rešil vsakogar. Sodba pred čakajočim svetom in opazujočim vesoljem razkriva, da je Bog naredil vse za rešitev človeka. Ničesar več ni mogel narediti za našo odrešitev. Sodba odgrne zaveso in razkrije vesoljno dramo velikega boja med dobrim in zlom. Božji značaj požrtvovalne ljubezni je postavljen v nasprotje Satanovim sebičnim stremljenjem. Pri sodbi bodo popravljene vse krivice. Pravičnost bo zmagala nad zlom. Sile pekla bodo premagane. Nepravičnost ne bo imela zadnje besede – imel jo bo Bog. Za vedno bodo izginile vse življenjske nepravičnosti.

Raz 14,7 se konča s pozivom: »Molíte njega, ki je naredil nebo in zemljo in morje in studence vodá!« V času, ko je večina znanstvenega in verskega sveta sprejela Darwinovo teorijo evolucije, je to jasen poziv k češčenju Stvarnika.

Stvarjenje govori o tem, koliko smo vredni za Boga. V vesolju nismo sami. Nismo gmota vesoljskega prahu. Bog nas je ustvaril in upodobil. Nismo se razvijali in nismo genetsko naključje. Stvarjenje je bistvo pravega češčenja. Sobota oznanja Stvarnikovo skrb in Odrešenikovo ljubezen. Opominja nas na to, da nismo sirote na tem vrtečem se planetu. Usmerja nas na Stvarnika, ki nas je ustvaril z namenom in nas tako zelo ljubil, da se nam ni odpovedal niti tedaj, ko smo se oddaljili od tega namena. Sobota nas spominja nanj, ki je poskrbel za vse dobro v našem življenju. Je večni simbol počitka, ki ga imamo v njem.

Pravi sobotni počitek je počitek milosti v ljubečem objemu njega, ki nas je ustvaril, odkupil in prihaja po nas. Je večna vez med popolnim Edenom v preteklosti in veličastvom novih nebes in zemlje v prihodnosti. Troangelsko sporočilo evangelij predstavi na prizorišču časa konca in streže srčnim potrebam postmodernega rodu, ki hrepeni po občutku pripadnosti, istovetnosti, skupnosti, namenu, poštenosti, pravičnosti, sočutju in vrednosti.

Uporaba

Vsa sedanja resnica je sedanja, ker spreminja naše življenje v sedanjosti. Novozavezni kristjani, ki so verjeli starozaveznim prerokbam, so pričali o Kristusu kot Mesija in doživeli korenito spremembo. Verjeli so, da sporočilo o Kristusovem življenju, smrti, vstajenju in velikoduhovniški službi pomeni večno spremembo. Ker je sporočilo, ki so ga oznanjali, povzročilo tako veliko spremembo v njihovem življenju, so ga goreče oznanjali drugim. V razredu se pogovorite o naslednjih vprašanjih:

1. Katere praktične spremembe prinaša v naše vsakodnevno življenje sporočilo za zadnji čas, zapisano v Razodetju?

2. Opiši, kateri vidiki sporočila prvega angela se te najbolj dotaknejo.

3. Predpostavimo, da imaš prijatelja, ki o Svetem pismu ne ve prav veliko, a je slišal za prerokovanja iz Razodetja, vendar ne ve, kako naj jih razume. Kako je lahko sporočilo iz Raz 14,6–7 ključ za razumevanje celotnega Razodetja?

13. KORAK Z VERO

Ključna besedila: Flp 2,5–11; Mt 4,18–22; 2 Kor 5,10–12; Jn 21,15–19.

Splošni pregled

Pristna vera vedno spodbuja k dejanjem. Svetopisemska vera je tako dobra, da deluje. Novozavezna cerkev je bila goreča za pričanje. Oznanjevanje Kristusa je bilo naravni sad njihovega odnosa z njim. Zanj so bili pripravljeni narediti skrajne žrtve. Mnogi izmed njih so zaradi tega pretrpeli preganjanje, zapor in celo smrt. Nobena žrtev ni bila velika v primerjavi s tem, kar je Jezus naredil zanje.

Njihova predanost Kristusu jih je pogosto pripeljala do tega, da so morali narediti korak z vero. Vabil jih je iz njihovega udobja. Postavljena naloga je močno presegala njihove zmožnosti. Bila je veliko večja od tega, kar so bili zmožni narediti sami, vendar za Boga ni bila nemogoča. Oprijeli so se Božjih obljub in z vero odšli spreminjat svet.

Pred današnjo cerkvijo je naloga, ki presega njeno zmožnost. Kristus nas vabi, da naredimo korak z vero. V nauku tega tedna bomo v luči Kristusove predanosti našemu odrešenju proučili življenje spreminjajočo predanost novozavezne cerkve. Jezus se je popolnoma podredil Očetovi volji. V življenju je bil osredotočen na zveličanje človeštva. Nobena žrtev ni bila prevelika, da bi dosegel ta cilj. Ta teden bomo raziskali, kako nam je lahko njegova žrtev za zgled. Jezus nas vabi, da naredimo korak z vero in svoje življenje posvetimo službi njemu ter služenju ljudem.

Razlaga

Flp 2,5–11 je eno največjih svetopisemskih besedil o Kristusovi vzvišenosti. Nekateri so ta odlomek naslovili »Pesem o Kristusu«. Pismo Filipljanom vsebuje tri večje teme: veselje, ponižnost in vero. Flp 2 osvetljuje temo o ponižnosti. Jezus je zapustil veličastno slavo vzvišenega položaja v nebesih, se odpo-vedal prednostim in pravicam, ki jih je imel kot Bogu enak, prišel med ljudi kot služabnik in na križu umrl najbolj ponižujoče smrti. Apostol Pavel je Jezusov primer uporabil za zgled krščanskega življenja. Njegovo požrtvovalno življenje nesebične službe je zgled krščanske vere. Zapustil je nebeške prostore in

prišel na zemljo »kot neutrudni služabnik človeškim potrebam, ... da bi lahko služil vsem potrebam človeštva«. /Ellen G. White, *Zdravje na dosegu roke*, str. 11/

Avtor knjige *Andrews University Study Bible* je o odlomku iz uvodnega dela Pisma Filipljanom zapisal: »Kristjani se odpovedo svojemu položaju enakopravnosti in služijo drug drugemu z ljubeznijo in ponižnostjo, da bi preprečili pojav tekmovalnosti. S tem dejanjem samoponižanja se razlikujejo od ljudi tega sveta, ki si prizadevajo za svoje pravice in se trudijo doseči enakopravnost z vrstniki in nadrejenimi.« /Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 2010, str. 1552/ Podrobna razčlenitev Flp 2,5–11 razkrije dragocene resnice za naše življenje. Odstavek se začne s temi znamenitimi besedami: »To mišljenje bodi v vas, ki je bilo v Kristusu Jezusu.« (Flp 2,5) Apostol Pavel je pred tem govoril o potrebi po enotnosti in nesebični ponižnosti, sedaj pa se osredo-toča na Kristusov zgled požrtvovalnega življenja in služenja. Kristusove misli so bile osredotočene na služenje.

Jezus je bil popolnoma predan službi potrebam bližnjih. Bil je v »Božji podobi« (Flp 2,6) oziroma bil je samo Božje bistvo. Njegova narava je imela vse večne značilnosti in lastnosti Boga. »To Kristusa postavlja na enak položaj z Bogom, kar je veliko višje od vseh drugih moči. Pavel je to poudaril, da bi nazorno prikazal globino Kristusovega prostovoljnega ponižanja.« /The SDA Bible Commentary VII, str. 154/ Apostol Pavel pravi, da Kristus »ni štel za rop biti enak Bogu«. (Flp 2,6)

Povedano drugače: Kristus se je zavedal svoje večne narave in enotnosti z Očetom, vendar se je prostovoljno in z ljubeznijo odpovedal svojemu položaju ob Očetu, da bi »samega sebe izpraznil«. (Flp 2,7) Odpovedal se je vsej slavi svojega kraljestva. Zaradi nas je opustil vse lastnosti in značilnosti, ki jih je imel po svoji večni naravi in enotnosti z Bogom. Ni se rodil v kraljevski palači kot kraljev sin, temveč je prišel kot ponižen in poslušen služabnik.

Grška beseda za sužnja je *doulos* in pomeni služabnik ali suženj. Pavel jasno prikazuje nasprotje med dvema položajema: med podobo Boga in podobo služabnika. Jezus se je z najvišjega položaja zaradi nas spustil na najnižjega. Odpovedal se je božanski oblasti, da bi živel življenje požrtvovalnega služenja. Imeti Kristusov um pomeni imeti um ljubeče požrtvovalnosti, usmerjene v zveličanje drugih. Kristus je

mislil na služenje drugim in bil poln usmiljenja, sočutja, odpuščanja in milosti.

Kristusova smrt na križu razodeva njegovo srce, ki je polno ljubezni. Pristna ljubezen nas vedno priganja, da se žrtvujemo za tiste, ki jih imamo radi. Ljubezen ni površno, nežno čustvo, čeprav čustva povezujemo z ljubeznijo. Ljubezen je predanost in odločitev, da si bomo vedno prizadevali za dobro drugih. Priganja nas, da se žrtvujemo za Božje kraljestvo in z vero uporabimo darove, ki nam jih je Bog dal, da z njimi blagoslavljamu druge.

Zahteve ljubezni

Jezus je po križanju in vstajenju na obali Galilejskega jezera srečal malo skupino učencev. Tisto zgodnje jutro je bil Jezusov cilj obnoviti človeka. Peter ga je trikrat zatajil. Jezus je prišel, da bi iz njegovega srca priklical odziv ljubezni ter dal nov smisel odpuščanju, sprejemanju in namenu. Po neuspešni noči, ko izkušeni ribiči niso ujeli niti ene ribe, je Jezus naredil božanski čudež. Njihove mreže so se zaradi obilnega ulova trgale. Tisto jutro je Jezus ob tabornem ognju Petra vprašal: »Simon Jonov, ali me ljubiš bolj kakor ti?' Reče mu: 'Da, Gospod, ti veš, da te ljubim.' Veli mu: 'Pasi moja jagnjeta!'« (Jn 21,15) V izvorniku se na tem mestu za ljubezen uporabljata dve besedi. Jezus je Petra vprašal: »Ali me ljubiš [*agape*]?«. V nekaterih sobesedilih beseda *agape* označuje ljubezen, ki teče iz Božjega srca. Takšna ljubezen ima božanski izvor. Gre za čisto in nesebično ljubezen.

Peter v odgovoru ni uporabil besede *agape*. Rekel je: »Da, Gospod, ti veš, da te ljubim [*phileo*].« Beseda *phileo* označuje močno vez med človekoma. Na primer: beseda Filadelfija pomeni bratsko ljubezen. Jezusov odgovor se je glasil: »Pasi moja jagnjeta.« Z drugimi besedami: »Svoje življenje posveti požrtvo-valnemu služenju. Podaj se na delo zame. Služi drugim.«

Jezus je Petru isto vprašanje zastavil tudi v Jn 21,16, pri čemer je uporabil iste besede. Pri tretjem vprašanju pa Jezus spremeni besedo za ljubezen. (Jn 21,17) V večini prevodov tega ne opazimo, vendar pa je to jasno razvidno iz jezika novozavez-nega izvornika. Jezus več ne sprašuje, ali ga Peter ljubi z božansko ljubeznijo *agape*. Vpraša ga, ali ga ljubi z ljubeznijo *phileo*. Videti je, kakor da Jezus pravi: »Peter, vem, da tvoja ljubezen do mene teče skozi ozke struge tvoje človeškosti.

Čeprav si me trikrat zatajil, ti odpuščam. Moja milost je tvoja. Začni tam, kjer si. Podaj se na delo zame in tvoja ljubezen do mene bo rasla in se razvila v globoko božansko ljubezen do drugih.« Peter je Jezusa pustil na cedilu v ključnih trenutkih njegovega življenja, vendar to ni pomenilo, da ni primeren za služenje. Jezus mu je odpustil, ga spremenil in ga poslal delat zanj.

Kakor v Petrovem primeru bo tudi naša ljubezen do Kristusa rasla, ko bomo služili drugim. Kolikor bolj ljubimo Jezusa, toliko bolj si želimo to ljubezen pokazati bližnjim. Kolikor bolj kažemo njegovo ljubezen drugim, toliko bolj bo rasla naša ljubezen do njega. Duh preroštva to večno resnico izraža takole: »Duh nesebičnega dela za druge daje značaju globino, trdnost in Kristu-sovo lepoto ter nam prinaša mir in srečo.« /Ellen G. White, *Pot h Kristusu*, str. 95/ Ko naredimo korak vere in začnemo oznanjati, bomo duhovno rasli. Največje veselje v življenju izvira iz ozna-njevanja Božje ljubezni drugim. Ko bomo vsak dan iskali priložnosti za pričanje o tem, kaj nam pomeni Kristus, se bodo pred nami odpirale priložnosti Božje previdnosti. Sveti Duh bo v naše življenje pripeljal ljudi, ki iščejo Boga.

Uporaba

Mnogi ne pričajo, ker so negotovi glede tega, kaj naj rečejo. Spet drugi se bojijo zavrnitve ali sramotenja. Kateri so po tvojem mnenju najpogostejši vzroki za to, da se ljudje obotavljajo pričati? V razredu se pogovorite o tem, zakaj mnogo vernikov ni dejavno vključenih v oznanjevanje svoje vere.

Prišli smo do konca nauka za to četrtoletje. Kaj se vas je še posebej dotaknilo? Morda določen vpogled, ki ste ga razumeli in bo v vašem življenju povzročil pomembno spremembo?

Božja prerokinja zadnjega časa je zapisala te čudovite besede, s katerimi lahko končamo naše proučevanje: »Naše priznanje njegove zvestobe je sredstvo, ki so ga nebesa izbrala za razo-devanje Kristusa svetu. Spoznati moramo njegovo milost tako, kakor so jo oznanjali sveti ljudje v starih časih. Toda najbolj učinkovito je pričevanje naše osebne izkušnje. Priče za Boga smo, če v sebi razodevamo delovanje božanske moči.« /Ellen G. White, *Hrepenenje vekov*, 1994, str. 249; *Jezusovo življenje*, 2011, str. 249; *Jezusovo življenje*, 2020, str. 299/